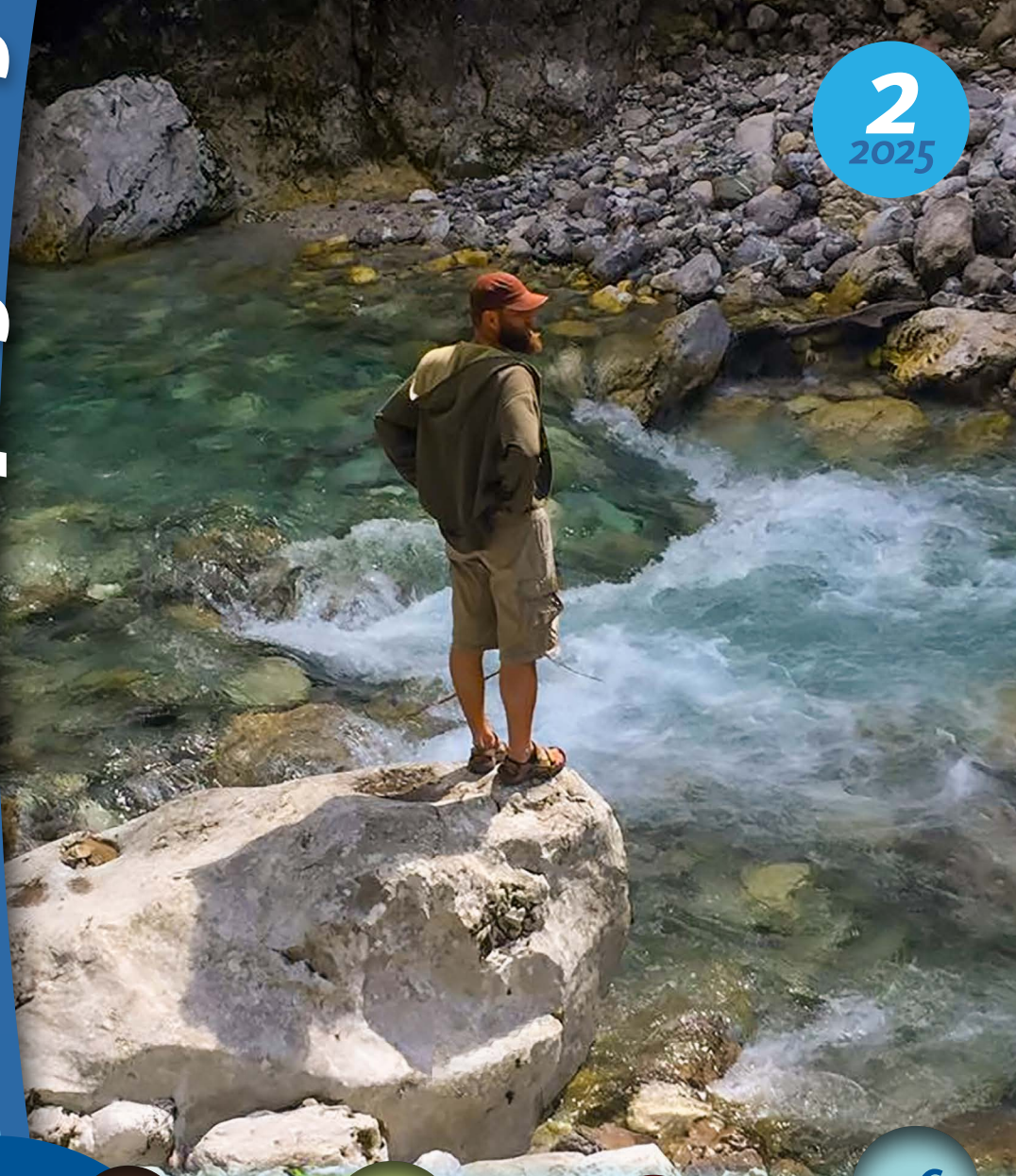

Frančiškov prijatelj

2
2025

10

13

24

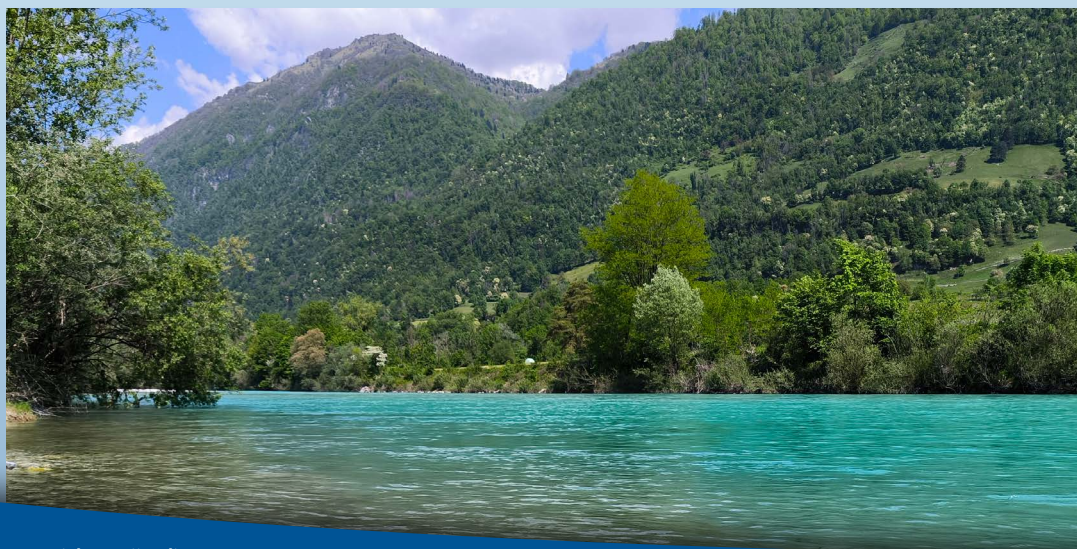
26

Voda

Vsebina

UVODNIK	3	MOZAIK.....	20
Voda		Peš romanje Goričko-Piran	
BOŽJA BESEDA	4	DELAVNICE MOLITVE IN ŽIVLJENJA	25
Boga žeja po nas		Spreobrniti se	
OB IZVIRU	5	MOLITVENA NAVEZA	26
Smo kakor voda		POZITIVNO IN CELOSTNO O TELESNOSTI IN SPOLNOSTI	29
OB SVETEM PISMU	6	Življenje teče naprej: tesni odnosi	
TEMA: VODA.....	7	Iz FRANČIŠKOVH REVIJ.....	32
Spremljevalka življenja – voda		BRAT KAPUCIN.....	34
FRANČIŠEK IN KLARA VABITA.....	9	Br. Manuel	
Razlil se je kakor voda		NOVI SVETNIKI.....	35
INTERVJU: BR. AMBROŽ BREZOVŠEK	10	A. Agnes (Ines) Aranga Velasquez	
Od želje ... do Božjega načrta		Iz KAPUCINSKEGA SVETA.....	36
POKLICAL SI ME.....	13	KNJIGA	40
Da bi bili z Njim		Vsa moja resnica je v Njem: duhovna avtobiografija – Milada Kalezić	
BOŽJE STVARSTVO OKROG NAS	14	FILM	40
Virnikov Grintovec (1654 m)		Adolescenca (Adolescence, 2025, Netflix)	
ZNAMENJE ČASA.....	16	OBVESTILA.....	41
Ko voda postane novica		ALI VEŠ	42
FO IN FRAMA.....	17	UJETO V OBJEKTIV	43
Frančiškovi otroci in družine			
800 LET JE MINILO.....	18		
Sestra voda – »ponižna«, »dragocena« in »čista«			

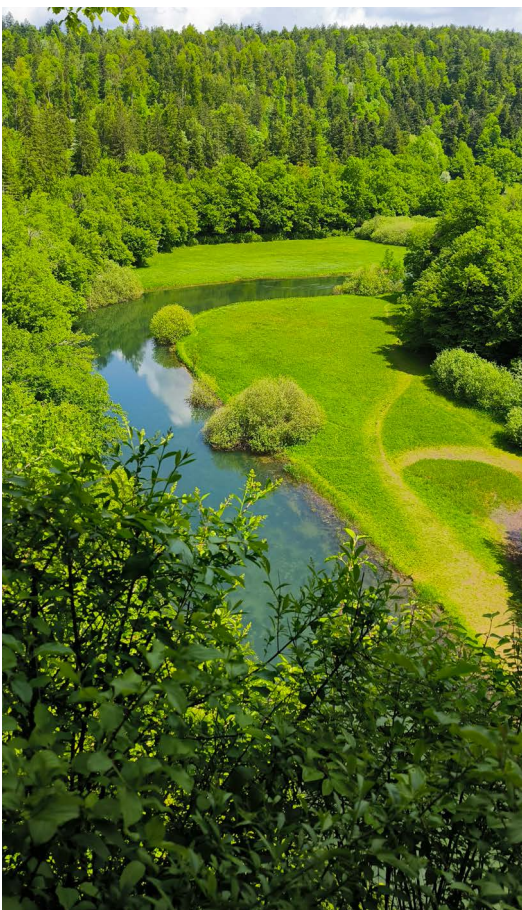
Frančiškov prijatelj • XXXI/2 (236) • 2025

Izhaja štirikrat na leto med šolskim letom • izdajajo bratje kapucini ter asiški romarji • urednik: br. Vlado Kolenko
naslov uredništva: Frančiškov prijatelj, Mekinčeva 3, 1119 Ljubljana • elektronska pošta: franciskov.prijatelj@rkc.si
revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki • grafična priprava: Salve, d.o.o., Ljubljana.

Voda

V tem jubilejnem letu, ko obhajamo 800 let Hvalnice stvarstva, smo posebno pozornost namenili eni izmed tistih stvarnosti, ki jo je sv. Frančišek v svoji pesmi izrecno izpostavil kot »koristno, ponižno, dragoceno in čisto« – sestri vodi.

Voda. Kolikokrat jo srečamo, pa se je niti ne zavedamo. V njej začnemo življenje, z njo si ga ohranjamo. Brez nje ni rasti, ni plodnosti, ni obstoja. Voda je povsod – v naravi, v našem telesu, v naših domovih. A obenem je voda mnogo več kot le fizična danost: je

znamenje, simbol in povabilo. Njena navzočnost v Svetem pismu, pri zakramentih in v molitvenem življenju kaže, da ima voda posebno vlogo tudi v našem duhovnem življenju.

Spomnimo se krsta, kjer je ravno voda tista, ki zaznamuje našo pripadnost Kristusu. Voda nas očisti greha, v njej umremo stari sebi in se rodimo na novo. V puščavi življenja, kjer nas žeja, nam Bog ponuja živo vodo – svojo milost, ki ne presahne. Tudi Jezus na križu je iz svojega prebodenega srca izlil kri in vodo – znamenje življenja in ljubezni, ki ju je dal svetu. Voda nas torej ne le ohranja pri življenju, ampak nas vodi k življenju v polnosti.

V tej številki boste bralci na najrazličnejše načine srečevali sestro vodo. Zgodbe, razmišljanja, prispevki in utrinki govorijo o vodi kot o Božjem daru in hkrati izzivu današnjega časa. O vodi, ki včasih tiho kaplja, drugič dere in reže, a vedno kliče k premišljevanju: kako jo varujemo, kako jo delimo in kako jo doživljamo kot duhovno resničnost?

Ne pozabimo: Frančišek Asiški ni le pesnik narave, temveč globok molivec in prerok. Njegov pogled na stvarstvo ni bil romantičen, temveč kontemplativen. Ko je gledal vodo, je v njej prepoznal Božjo navzočnost. Ko jo je pil, se je Bogu zahvaljeval. Ko jo je občudoval, jo je hvalil kot sestro. Naj bo tudi naš pogled ob branju te številke nekoliko bolj frančiškovski – hvaležen, občudujoč, ponižen.

Dragi bralci, pred nami so dolgi, sončni dnevi. Vzemite si trenutek miru, ko vas bo spremljalo šumenje bližnjega potoka, glas žuborečega studenca ali pa le senca pod drevesom, in se potopite v strani tokratne številke. Morda boste v njej našli kapljico, ki vas bo osvežila, ali studenec, ki vas bo napojil.

br. Vlado Kolenko

Jezus je odvrnil (ženi) in ji rekel: »Vsak, kdor pije od te vode, bo spet žejen. Kdor pa bo pil od vode, ki mu jo bom jaz dal, ne bo nikoli žejen, ampak bo voda, katero mu bom dal, postala v njem izvir vode, ki teče v večno življenje.« Žena mu je rekla: »Gospod, daj mi te vode, da ne bom žejna in ne bom hodila sem zajemat.«

Boga žeja po nas

Nisem še bral, ampak neko visoko stopnjo gotovosti imam, da boste v predzadnji rubriki te številke Frančiškovega prijatelja brali o mnogih zanimivih vodnih lastnostih in dejstvih. Zanimivo bi bilo raziskati, če ni ravno »Ali ste vedeli...« v resnici najbolj bran del te revije? Res je voda neverjetna! Brez nje ni življenja – dobesedno! V vsakem živem bitju se nahaja ta spojina in se je pripravljena vezati skoraj z vsem kar je! Brez hrane lahko preživimo kar dolgo časa. Brez vode le nekaj dni. Zato iz obeh zadnjih razlogov niti ni čudno kako nepogrešljivo mesto ima voda tudi v Svetem pismu. Zdaj za trenutek odloži to branje in po spominu najdi deset dogodkov, kjer je voda omenjena, ali ima celo osrednjo mesto, v tvojem bibličnem spominu. Hm, ane? Sploh ni tako težko. Še deset plus bi jih zlahka naštel! Od stvarjenja do reke žive vode, ki teče po Razodetju, skoraj ni ga mesta v tej zgodbi, kjer voda ne bi bila pomembna. Jaz bi dodal samo še eno malo prisposodbo: Bog si z vodo pomaga tudi ko hoče opisati kako bi si morali mi želeti njegove bližine. Hrepenenje, ki ga je postavil v nas je podobno žeji, ki ne usahne; žeji, ki je življenjsko pomembna!

Ko Katekizem katoliške Cerkve komentira srečanje Jezusa in Samarijanke v Janezovem

evangeliju nam podaja zelo zanimiv ključ branja: ustavi se pri Jezusovi prošnji daj mi piti. Katekizem citira sv. Gregorja Nacianškega: »Bog je žejen, da bi mi bili žejni njega. Jezus je žejen. Njegova prošnja prihaja iz globine Boga samega, ki hrepeni po nas.« (2560)

Ko Jezus prosi to ženo na začetku odlomka, se predstavi preprosto kot mož (neki Jud), ki je sredi dneva zašvical in je žejen, pa nima s čim zajeti. A Boga žeja po nas, da bi v nas zbudil žejo po Njem in bi nas sam mogel resnično odžejati. Nam pokazati po čem, oz. bolje po kom nas žeja. In res, ta žena se pogovarja z Njim, ga najprej spozna kot žejnega, nemočnega sovražnika, a skozi pogovor se ji odkriva Njegov pravi obraz in sočasno njeno resnično hrepenenje! In ga spozna, da je več kot prerok, da je Mesija, njen obljubljeni odrešenik. Zato na koncu odlomka gre! Vrče pusti tam. Vode ni zajela. Niti Jezus ni pil. Noben ni bil več žejen!

Iz Kristusovega izvira je zajemal tudi brat Frančišek. Še več! Jezus pravi, da kdor bo pil od vode, ki mu jo bo On dal, ne bo nikoli žejen, ampak bo ta voda, postala v njem izvir vode, ki teče v večno življenje. Res se že 800 let neštete generacije zbiramo okrog Frančiška, ker tudi sam: čist, ponižen in dober nič od tega kar je pil ne zadržuje zase, ampak vse daje in tudi nas tega uči.

br. Luka Modic

Smo kakor voda

Voda je sestavni del človeškega telesa, predstavlja kar dve tretjini teže odraslega človeka. Nujno jo potrebujemo za preživetje. Evolucija nam pravi, da se je življenje na planetu razvilo v vodi in postopoma prešlo na kopno. Dobrih 70 odstotkov Zemljinega površja sestavlja voda. Ali če povem drugače, le 29 odstotkov je kopnega. Dejstva, ki govorijo o tem, kako pomembna je voda za naše življenje. Voda daje življenje in voda tudi očiščuje. Kako lepa sta nebo in narava oprana po poletnem nalivu.

Ne bi nas smelo čuditi, da je tudi v svetih spisih voda povsod navzoča. Že takoj v začetku stvarjenja je Božji Duh vel nad vodami, čeprav je bilo vse pusto in prazno, brez oblike in tema je bila povsod (1 Mz 1,2). V vesoljnem potopu je voda Božje orodje prečiščenja. Pokvarjeno ljudstvo je zagnila, a Bog je rešil Noeta, njegovo družino in živali po parih, ko jih je na ladji dvignil nad vodo (1 Mz 7). Iz vode pa ni rešil le Noeta, ampak tudi svojega preroka Mojzesa, ko ga je z vodne gladine ob bregu reke Nil potegnila faraonova hči (2 Mz 2). Postal je pastir izraelskega ljudstva, ki je v Božji moči z dotikom palice spremenil vodo v kri po vsem Egiptu, ko se je zakrknilo faraonovo srce, ki je z dvignjeno palico razprl Rdeče morje, da je lahko ljudstvo iz dežele suženjstva odšlo po kopnem v obljubljeno deželo svobode, ki je z udarcem palice po skali dal vodo ljudem, da niso v puščavi pomrli od žeje.

Ves Izrael napaja reka Jordan, o kateri govori prerok Ezekiel v svojem videnju (Ezk 47,1-12): reka, ki je privrela izpod tempeljskega praga in bo zelenila puščavo in očistila Mrtvo morje, vlila bo novo življenje, ker je to reka žive vode. Reka Jordan, kjer s potopitvijo v njene valove Janez Krstnik ponudi množici obred spreobrnjenja, kjer se razodene Jezusovo Božje sinovstvo.

Ob srečanju s Samarijanko pri Jakobovem vodnjaku Jezus samega sebe daje kot izvir življenja. Le on je živa voda, ki lahko v resnici odžejajo. To je tako, kot takrat, ko smo tako žejni in ugotavljamo, da nas v resnici

nič ne more dovolj odžejati. V minuti lahko spijemo dva litra vode, pa smo še kar žejni. Potrebujemo nekaj več. Tako je za človeka, ki je v svojem primarnem bistvu tudi duhovno bitje. Potrebuje duhovni vir življenja.

Voda v življenju predstavlja vir življenja in čistoče. Prvi teologi so v tem, da sta iz Jezusove prebodene strani pritekli kri in voda, kaj hitro odkrili zakrament krsta – očiščenja in zakrament evharistije – Božje hrane.

Hkrati pa Sveto pismo odpira še en drug vidik vode. Nima namreč svoje oblike (no, razen v ledenem stanju), zato predstavlja tudi nestanovitnost: »Ljudstvu je upadlo srce in postalo je kakor voda« (Joz 7,5). Če voda stoji na mestu in nima nekakšnega čistilnega filtra (rastlin ipd.), se usmradi, ker se v njej razvijejo alge, bakterije ipd. Nečista voda v Svetem pismu onečedi vse, kar se vanjo potopi. Torej čista voda je aktivna voda. Tako bo sveti krst v nas deloval le, če bomo sami aktivni kristjani.

Lea Bric

Spremljevalka življenja – voda

Vsem znano znanstveno dognanje je, da se je prvo življenje na Zemlji začelo razvijati v vodi. Vemo tudi, da nobeno živo bitje ne more preživeti brez vode. In tudi prve velike človeške civilizacije so se začele razvijati prav ob pomembnih vodnih virih.

Ti so ljudem omogočali, da so namakali polja in tako ostali na istem kraju. Za zibelko človeške civilizacije velja Mezopotamija, ki leži med rekama Evfrat in Tigris. Prav tja so stari pisci in raziskovalci Svetega Pisma umeščali tudi edenski vrt. Od tam je prihajal očak Abraham. Ravno tako se je ob reki Nil razvila mogočna Egipčanska civilizacija. Pa tudi nam bolj oddaljene dežele kot so Indija in Kitajska, so svoje prve kulture razvile ob rekah Ind in Rumeni reki.

Pomanjkanje vode pomeni za ljudi veliko stisko. Po ocenah Organizacije združenih narodov na svetu zaradi pomanjkanja vode trpi dve do tri milijarde ljudi. V zadnjih letih vedno večkrat slišimo o vojaških konfliktih, zlasti v Afriki, zaradi pomanjkanja vode. Eden izmed takšnih grozljivih konfliktov se odvija še danes v Darfurju.

Kako tesno smo povezani z vodo lahko spoznamo tudi iz svetopisemskih besedil. Že v prvi vrstici Svetega pisma je omenjena voda: »... in duh Božji je vel nad vodami«

(1 Mz 1,1). O očiščevalni moči vode nas uči zgodba o Noetu in vesoljnem potopu. Tudi pri izhodu izvoljenega ljudstva iz Egiptovske sužnosti ima voda ključno vlogo. Prav prehod čez Rdeče morje po suhem pomeni konec sužnosti za Izraelce. Pomanjkanje vode v puščavi ni preizkušnja samo za ljudstvo ampak tudi za Mojzesa. Zato dvakrat udari po skali, da priteče voda. Tudi obljubljeni deželi prav reka Jordan daje rodovitnost.

V novi zavezi srečamo vodo takoj ob začetku Jezusovega javnega delovanja, ko se da krstiti v reki Jordan. Zanimivo je, da jo Jezus uporabi tudi za prvo svoje znamenje, ko iz vode naredi vino na svatbi v Kani. Jezus večkrat z uporabo vode pokaže svojo božansko naravo. Lahko umiri vihar in valove, ki so ladjo apostolov premetavali. Lahko hodi po vodi. In ne samo to, kdor zaupa vanj, lahko tudi kot apostol Peter kljubuje vsem zakonom fizike, ki veljajo za vodo in hodi z njim.

V zgodovini krščanstva je poleg simbolnega pomena, ki ga nosi krstna voda, blagoslovljena voda, kapljica vode, ki se jo doda v vino mašnik pri darovanju, bila voda tudi »pot do svetništva«. Svetnik, ki ga sama povezujem z vodo, je gotovo sveti Janez Nepomuk. Ob marsikaterem mostu ima postavljeno kapelico, ali pa oltar v cerkvah, ki so v bližini rek. Sicer njegovo življenje ni bilo povezano z vodo. Vendar je bil zaradi svoje spovedne molčečnosti umorjen in vržen v reko Vltavo iz Karlovega mostu v Pragi. Zaradi tega še danes velja za zavetnika spovednikov, duhovnikov in tudi vseh, ki se ukvarjajo s poklici povezanimi v vodo, kot so čolnarji, mlinarji, ... Je zavetnik mostov in k njemu se priporočamo pred povodnjo.

Svetnik, ki je večkrat upodobljen ob vodi, je tudi sveti Krištof. Po legendi velikan, ki je po naročilu pobožnega puščavnika živel ob deroči reki in čez njo na splavu prevažal ali na ramenih prenašal potnike. Nekoč ga je

za pomoč pri prečkanju reke prosilo neko dete. Ko ga je na ramenih nesel čez reko, se mu je dete zdelo vedno težje. »Še več kot cel svet, nosiš Krištof. Nosiš tistega, ki je ustvaril nebo in zemljo. Jaz sem Jezus Kristus«, mu je svojo težo pojasnilo dete. Tako je tudi Krištof postal zavetnik čolnarjev, splavarjev in sploh v današnjih časih voznikov.

Blažene polpretekle zgodovine, ki so povezane z vodo so pa gotovo tudi Drinske mučenke. Da bi se rešile pred pijanimi četniki in ohranile svojo nedolžnost so skočile iz drugega nadstropja. Četniki so hudo ranjene ubili in jih zmetali na breg reke Drine, ki je njihova trupla odnesla. Tako je reka Drina bila res njihova simbolična pot v nebеса.

Voda s svojo močjo daje življenje in ga tudi odnaša. Bodimo na to pozorni, ko bomo zalivali svoje vrtove in rože, kako jih voda poživilja. Zazrimo se v naraslo reko, ki nam buči in njena moč v nas budi stahospoštovanje. Bodimo hvaležni, da živimo na tem koščku Zemlje, kjer imamo vode v izobilju in jo lahko občudujemo v vsej njeni lepoti. Zato ravnajmo z njo preudarno in spoštujmo njene naravne zakonitosti.

Kristina Vrčon Jejčič

Razlil se je kakor voda

Z besedami iz naslova, ki so vzete iz Psalma 22, bi lahko opisali Frančiškovo življenje. Kot vodo, ki je svojo pot začela kot živahen in žuboreč izvir s primesmi hudournika. Voda, ki se je na svoji poti skozi življenje in pokrajino umirila, okrepila, pridobila mnogo pritokov in se na koncu razlila v ocean Božjega kraljestva.

Voda nam je za življenje nujno potrebna. Za naše telo tista, ki nam jo daje narava, za duha pa tista živa voda, ki nam jo lahko da le Jezus. Tista voda, ki jo je ponujal Samarijanki in se z njo potrpežljivo pogovarjal toliko časa, da je končno v globini slišala in dojela, da ji ponuja vodo Božje ljubezni, ki nas napaja za večno življenje. Tudi mi se pogosto hodimo napajat v odročne vodnjake in kalne mlakuže, čeprav poznamo najčistejši izvir vode. Do tega izvira imamo dostop v vsakem trenutku, saj je v nas Božji Duh, ki moli v nas in posreduje za nas. Sveti Duh, ki nas obliva od znotraj in od zunaj in nas preoblikuje kot voda, počasi, potrpežljivo, a zanesljivo, da sčasoma iz robustnih kamnov postanemo gladki prodniki.

V vodilu Frančišek bratom, ki se odpravljajo med nevernike, naroča: Bratje, ki bodo šli, lahko med neverniki duhovno bivajo na dva načina. Prvi način je ta, da ne povzročajo preprirov in prerekanj; "podvržejo naj se marveč zaradi Boga vsaki človeški ustanovi" (1 Pt 2,13) in priznajo, da so kristjani. Drugi način pa je ta: ko bodo videli, da je Gospodu všeč, naj oznanjajo božjo besedo, da bi začeli verovati v vsemočnega Boga, Očeta in Sina in Svetega Duha, Stvarnika veselja, Sina Odrešenika in Zveličarja, in da bi se dali krstiti in bi postali kristjani, kajti "če se kdo ne prerodi iz vode in Svetega Duha, ne more stopiti v božje kraljestvo" (Jn 3,5).

Ob teh besedah se zamislim, komu bi danes Frančišek rekel neverniki ... So res neverniki tisti v deželah tretjega sveta, ki živijo v težkih razmerah in v pomanjkanju, ali smo prej neverniki danes mi v razvitem svetu, ki se ob polnih skledah in udobju življenja zmeraj redkeje obračamo na Boga? Misli se mi vrtijo tudi okoli naročila kako živeti, ki ga povzema po prvem Petrovem pismu, še posebej okoli besed, 'naj ne povzročajo preprirov in prerekanj'. Je moje življenje sestre, brata v kateremkoli od Frančiškovih redov v skladu s tem navodilom? Ali sprašujem Boga in oznanjam Božjo besedo, ko mi za to da zeleno luč? Ali dajem bratom in sestram, ki jih srečujem in sem zanje odgovoren/a, navadno vodo iz vodnjaka, ali živo vodo, ki jih napoji za večnost? Oznanjam Kristusa, ali svoj program za preživljanje prostega časa, usmerjen le na to da bi nas bilo veliko in se 'imeli fino'?

Samarijanko je stik z Jezusom opogumil in v njej zbudil hrepenenje in žejo, da mu je rekla: »Gospod, daj mi te vode, da ne bom žejna in ne bom hodila sem zajemat.«

Zajemimo pri izviru, našem Gospodu Jezusu Kristusu in čudili se bomo rekam žive vode, ki bodo po nas tekale v svet med naše brate in sestre, ki so se v svoji žeji zataknili pri usihajočih studencih.

Bena Briški

Od želje ... do Božjega načrta

Vedno mi je zanimivo, koliko želja ljudje nosimo v sebi in kako se nekateri močno potrudimo, da bi se izpolnile, drugi manj. To je v bistvu tudi nekakšno gibalno našega bivanja. Želje nas spodbujajo k dejavnemu življenju. Nekdo, ki nima več nikakršnih želja, se zdi, kot da obstoji, ne živi več, ampak bolj ko ne le obstaja.

Še bolj zanimivo je to, da si ljudje nekaj močno želimo, načrtujemo tudi svojo pot v to smer in potem Bog vse obrne na glavo. Naravnost fascinantno pri vsem skupaj pa je to, da v tem, ko Bog poseže v naše življenje, v našo zgodovino, v našo prihodnost, sploh ni nič napačnega. Verjamem, da bi marsikdo, ki bere te vrstice, pritrdil temu, saj je na lastni koži spoznal, da je še kako resničen pregovor: *Človek obrača, Bog obrne in kako dobro se vse skupaj izcimi, čeprav ni ravno v skladu z našimi željami.*

Tudi za br. Ambroža, kapucina in letošnjega novomašnika, je imel Bog drugačne načrte, kot so bile želje takrat nadobudnega mladenciča, ki si je poskušal ustvariti ime in življenje v tem svetu.

V prejšnjem intervjuju sem prebrala, da je v tebi bila močna želja po igraltvu, in to v filmih?

Res je. Sicer sem delal sprejemne izpite tudi na akademiji za gledališko igro v Sloveniji, čeprav sem si vedno bolj želel igrati v filmu

kot v gledališču. No, sprejet nisem bil, sem pa dobil priložnost igrati v enem celovečernem slovenskem filmu. In želel sem več. Zato sem odšel v Anglijo na tečaj, vodil ga je agent za igralce, ki pa je tudi sam igral v nekaj filmih, celo znanih, npr. v Titaniku. Poleg tega, kar je bilo na tečaju pomembno za igraltvo, nam je razlagal še vse ozadje te industrije in se kar nisem več videl v tem. Jaz bi res to delal z veseljem, mislim, igral, ampak to je v resnici biznis, v katerem se moraš znati prodajati, ampak jaz tega ne bi znal. Ta dimenzija bi me pokopala.

Se ti zdi, da bi bilo možno to svojo željo in talent uporabiti na verskem področju? Na spletu se te lahko zasledi v nekaj filmčkih ...

Spraševal sem se, kaj naj s to močno željo po igranju, ki je v meni, če ne bom nikoli v profesionalni produkciji. Lahko bi bilo super za delo z mladimi in otroki, ampak v resnici to ni primerljivo. Kot bi bil programer in tvoja želja je programirati za NASO, potem pa ti rečejo, saj boš lahko spletno stran v župniji postavil. To sploh ni primerljivo ...

Konec koncev lahko ta tvoja interpretativna moč pride do izraza tudi na »prižnici« ...

Ja, lahko, na nek način. Morda mi je lažje, da ko sestavim pridigo, znam izraziti to, kar sem mislil sporočiti.

Drugi Janez Svetokriški (smeh) ...

(smeh) Ampak pomembna je tudi vsebina, ne samo nastop.

Res je. Ampak včasih tudi kakšna nepriljučna zadeva dobi nek pomen in zbudi zanimanje, če je podana s srcem.

Ko sem te prvič videla in potem tudi pri drugem najinem srečanju, sem opazila, da si bolj tihe narave, celo zadržan, sramežljiv, kar mi nekako ni šlo skupaj s tem, kar

so drugi povedali in kar sem zaznala v prejšnjem intervjuju. Si to tudi ti?

Ja, mislim, da bi zase lahko rekel, da sem bolj introvertiran. Meni ni do tega, ne čutim potrebe po tem, da bi se izpostavljaj. Nisem toliko sramežljiv, si upam tudi nastopati, mi je všeč, če imam pozornost. Je pa ne potrebujem in nimam potrebe po tem, da bi jo iskal pri drugih. Morda res potem v takih trenutkih izgledam bolj zadržan.

Do tega trenutka se midva v bistvu nisva kaj veliko pogovarjala, morda sva spregovorila nekaj besed, ampak sem ugotovila, ko sem te spremljala s pogledom pri najinem prejšnjem srečanju, da tudi ti z zanimanjem opazuješ dogajanje okrog sebe. Zakaj se ti zdi to pomembno?

Po moje imam to v sebi. Za to se ne odločim prav zavestno, ampak nekako sem ugotovil, da na tak način veliko bolj vidim nebesedno govorico ljudi. Res raje opazujem, kot pa govorim. Od začetka sem za koga ravno zaradi tega malo odbijajoč. Sem tudi že dobil komentar, da sem nadut.

V tolažbo: jaz te ne vidim tako.

Kaj bi rekel zase: si bolj mirna ali živahna oseba? To, kar vidimo na posnetkih? Morda kaj drugega, mešanica – vsakega malo?

Po moje je mešanica. Odvisno od družbe. Pa morda tudi to, da se staram. (smeh) S tem

upam, da postajam resnejši. Poskušam se brzdati. Zdi se mi, da se v družbi s sorojenci ves čas nekaj zafrkavam. Pa si rečem, da moram poskusiti biti mirnejši, bolj odrasel, resen.

Zakaj pa? Kaj je narobe z živahnostjo?

Moral bi pokazati, da sem starejši. Že tako me imajo za mlajšega, kot sem v resnici zaradi mojega obnašanja. Lahko bi že pokazal svoja leta tudi v obnašanju.

Ah, lepo te prosim. Dokler te sprejemajo takega, kot si ... Nekje pa se človek tudi mora počutiti sproščenega, da lahko reče kar koli, pa ga zaradi tega ne obsojajo.

Ja, ja, to je pa res. Zdi se mi, da se zadnje čase velikokrat pojavlja v družbi to, da moramo biti pozorni na to, kaj rečemo. Prav lovijo napačne besede. Tako pa si lahko v določeni skupini ljudi čisto to, kar si, lahko poveš svoje, se pohecaš in bo razumljeno prav. Lažje je.

Prebrala sem, da si delal v Hiši eksperimentov. Študentsko delo domnevam? Kako si doživljal ta del svojega življenja?

Tam sem se v bistvu veliko naučil. Zanimajo me naravoslovne znanosti. Pa še ves čas je bila interakcija z ljudmi. Vse je delovalo kot čarovniški trik, v bistvu pa gre v ozadju za znanost. Zelo preprosto celo. Všeč mi je bilo, da nas je tam šef spodbujal k spraševanju. Ni, da vse vemo. Z ostalimi študenti smo debatirali, veliko sem spraševal in se učil. In naučil sem se, da je potrebno spraševati, če hočemo kaj znati. Obenem so bile tu še veščine nastopanja, npr. kako pridobiti pozornost, kako biti pozoren na občinstvo, ko jim moraš kaj pokazati. Pa še spoznanje, da ne vem vsega in da je to čisto v redu. Pri tem delu sem zaznal eno zanimivo stvar, ki mi je bila kar malce smešna, da nekateri ljudje hočejo vse razložiti, kako nekaj deluje, pa čeprav sploh ne vejo, za kaj se gre.

Tudi sam eksperimentiraš?

Zelo sem radoveden. In včasih igram hudičevega odvetnika, ko se postavim na nasprotno stran prav zaradi argumentiranja, v želji da bi sogovorniki prišli do spoznanja, morda da tudi pridemo skupaj do odgovorov. Čeprav se to tudi včasih sprevrže ravno v nasprotno smer. Se še učim ... Dobro bi bilo, da bi se ljudje znali distancirati od problema in ga znali analizirati od zunaj in ne da se vedno čutijo tako vpletene. V smislu: ne debatiram o tebi, ampak o problemu.

Še malo pa boš pel novo mašo, kot rečemo. Je bilo to v tebi že od začetka, ko si se že odločil, da postaneš redovnik ali se je to oblikovalo v tebi kasneje?

Začutil sem klic v duhovništvo. Potem je od tega preteklo kar nekaj let. Veliko stvari se je v tem času zgodilo. Veliko sem moral predelati, prečistiti. Zdelo se mi je, da bom težko redovnik in duhovnik, ker sem imel občutek, da slednji jemlje neko bistvo redovništva. Veliko sem premišljeval o tem. Iskal sem smisel. Videl sem ga v obojem, vendar nisem bil gotov. Ampak je očitno imel Bog ta načrt že od začetka.

Kako potekajo same priprave? Se veseliš ali pa čutiš kak pritisk?

Ne, v zvezi s tem mi ni nič stresno. Kar me malo skrbi ... Še zadnje izpopolnjevanje na fakulteti je bilo potrebno dokončati, s tem sem imel delo. Potem sem nosil okrog vabila, kar pa je bilo malce zmedeno, ker sem kar neorganiziran in so ljudje bili ali pa jih ni bilo, ko sem prišel na obisk. No, ampak sedaj se stvari umirjajo. Še duhovne vaje pred posvečenjem, taka globoka priprava. Samo še ciljna ravnina, mir. Upam, da bo uspelo.

Imaš že izbrano geslo?

Imam.

Nam ga zaupaš?

Lahko. Moje novomašno geslo je: Oče v tvoje roke ... S sestro sva oblikovala vabilo, ona umetnica, jaz besedilo.

Šel sem čez veliko težkih obdobij v tem času razločevanja za duhovništvo. Res težkih. Ugotovil sem, da je samo Bog tisti, na katerega se lahko vedno zanesem. Da na koncu ostane samo On, potem ko vsi zbežijo. Veliko sem premišljeval o Jezusovem darovanju lastnega življenja za nas. To so v bistvu Njegove besede, ki jih izreče na križu. V logotipu sta roki obrnjeni ena proti drugi, ki si nekaj podajata, povezani pa sta z rdečo nitjo, ki je kot kri. Bog je tisti, ki daje pulz, in prvi človeka vabi v odnos z Njim. Čaka pa na odgovor človeka, zato iz človeške roke prihaja kot nekakšen piš, dih – odgovor. Kot Jezus, ki na križu izroči Očetu še zadnje, kar ima – duha, dušo. To je zgled Sina, ki Očetu daje še zadnje. Oče pa v istem trenutku daje nazaj Duha, v veliko večji meri, kot si lahko predstavljamo. Nad človeško roko je križ, ki postane blagoslov za človeka, da lahko vstopa v Življenje. Iz tega sijejo žarki, ki predstavljajo tudi evharistijo – vir našega življenja v Njem.

Hvala, Ambrož, za zaupano in naj te spremlja Božja roka, ki te je za to pot tudi izbrala.

Lea Bric

Da bi bili z Njim

»Da bi bili z Njim« – to so besede iz Svegatega Pisma, ki v meni močno odzvanjajo, ko se pripravljam na prejem diakonskega posvečenja. Jezus je apostole najprej poklical, da bi bili z Njim, šele nato jih je pošiljal oznanjat (Mr 3,14). Tudi sam sem klic v duhovništvo najprej doživel kot globoko žejo po tem, da bi bil z Gospodom – da bi se preko zakramentalnega življenja, preko evharistije in redne molitve napajal pri izviru njegove ljubezni in bližine. Iz tega odnosa pa se je rodila tudi želja, da bi ljubezen in bližino, ki ju sam doživljam v srečanju z Gospodom, ponesel tudi drugim.

Odraščal sem v nadžupniji svetega Jurija v Slovenskih Konjicah, kjer sem se po prejemu zakramenta svete birme kot ministrant in animator dejavno vključil v župnijsko življenje. Ob tem sem spoznal, da me dejavnosti povezane s Cerkvijo veselijo in notranje bogatijo. Redna molitev, zakramentalno življenje in pogovori o poklicanosti so me postopoma vodili k prepoznavanju Gospodovega klica v duhovništvo. Odločitev, da odgovorim na ta klic, ni bila hitra in lahka – moj »da« Gospodu je zorel počasi in postopno, dokler ni v času

srednje šole dozorel v odločitev, da vstopim v bogoslovje.

Po zaključeni srednji zdravstveni šoli sem najprej opravil peti predmet mature na Škofijski gimnaziji Antona Martina Slomška v Mariboru, nato pa vstopil v propedevtični letnik v Šmarju pri Jelšah. Svojo formacijo sem nadaljeval v Bogoslovnem semenišču v Ljubljani in po skupno šestih letih priprave sedaj stojim pred pomembnim trenutkom – prejemom diakonskega posvečenja.

Diakon sodeluje pri Kristusovem poslanstvu na poseben način. Obogaten z zakramentalno milostjo je najprej poklican, da postane živa podoba Kristusa – služabnika. Njegova služba se izraža predvsem v trojni nalogi: v služenju pri oltarju, oznanjevanju evangelija in v dejavni ljubezni do vseh ljudi, še posebej do najbolj ubogih. Biti diakon zame pomeni postajati most med Bogom in človekom, biti znamenje Kristusovega usmiljenega in ljubečega pogleda na svet in na vsakega človeka. Diakonskega služenja ne razumem le kot vmesno stopnjo na poti v duhovništvo, temveč kot temelj, ki me oblikuje in utrjuje za prihodnje duhovniško služenje.

Iskreno vas prosim, da me v teh dneh priprave na prejem zakramenta svetega reda diakonata spremljate z molitvijo, da bo moj »da« vsak dan znova zvest odgovor Bogu na njegov klic – da bi bil z Njim in da bi ga prinašal tudi drugim.

Timotej Fijavž Vivod

Virnikov Grintovec (1654 m)

Pogled proti vrhu

Ker v visokogorju še vedno kraljuje sneg, se tudi tokrat podamo v sredogorje, na turo ki je primerna za nabiranje kondicije in nudi odlične razglede na vse strani. Čeprav ni naporna, pa vseeno ni najbolj primerna za družinski izlet, saj je treba biti v vršnem delu precej pozoren na korak.

Proti vrhu

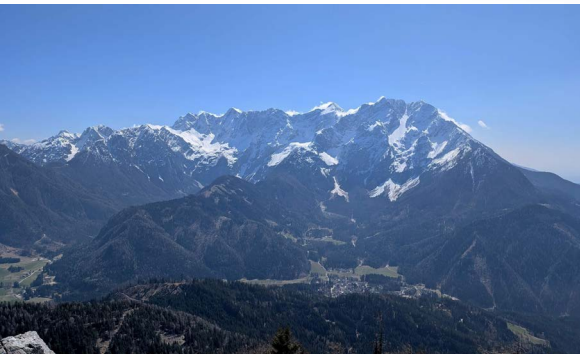

Strma pobočja

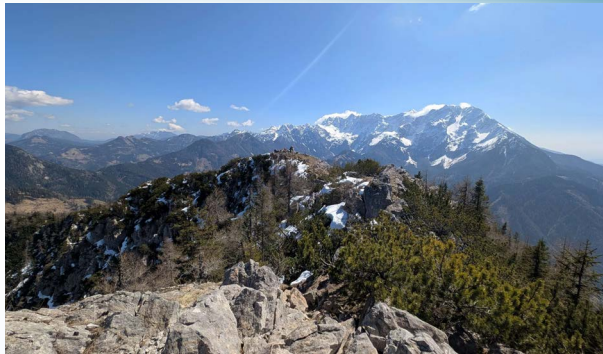
Virnikov Grintovec je zelo priljubljen vrh in zato po vsej verjetnosti na njem ne bomo sami, priljubljen pa je tudi med lovci, saj so njegova strma travnata pobočja priljubljena

paša za gamse in drugo divjad. Fauna in flora tu ne razočarata, tudi gobarjev ne.

Izhodišče je Zgornje Jezersko, parkiramo v bližini cerkve ali ob pokopališču. Pot je dobro označena in zelo raznolika: hodimo po gozdu, travnikih, cestah, kolovozih, poteh, prečimo strma pobočja, prestopimo državno mejo z Avstrijo, hodimo po grebenu. Tu in tam se nam odpira pogled proti našemu vrhu in vedno bolj veličastni razgledi na okoliške hribe. Ti zasijejo v vsej svoji lepoti na vrhu, ki je neporaščen in kjer kraljuje majhna kamnita piramida. Ker se vrh nahaja na stiku Kamniško – Savinjskih Alp s Karavankami imamo vrhove

Razgled na Kamniško Savinjske Alpe

Vrh s pogledom proti Jugu - Kamniško Savinjske Alpe

vse okoli: kot na dlani je pred nami celoten greben od Kočne preko Grintovca, Dolgega Hrbta, Skute in Rink do Planjave in Ojstrice, le da ga vidimo z druge strani kot običajno, namreč s severne. V dolini pred seboj dobro vidimo Zgornje Jezersko, tisti ki imajo dobre oči pa bodo prepoznali tudi kočo na Ledinah. Na drugi strani pa izstopa greben Košute (najdaljši greben v Sloveniji, dolg več kot 10 km), Stegovnik, Storžič in Pristovski Storžič, bolj v daljavi pa lahko vidimo tudi pa Peco in Olševo.

Žal Virnikov Grinotovec z Jezerskega ne omogoča krožne ture, razen če bi imeli za izhodišče Planšarsko jezero, ki pa je v

vsakem primeru vredno, da se ob njem ustavimo, ne samo zato, ker je tema te številke Frančiškovega prijatelja voda. Čeprav je jezero umetnega nastanka pa s svojo izredno čisto vodo deluje zelo dobro umeščeno v neokrnjeno naravo. V njem si lahko po turi namočimo noge, v bližnji gostilni pa tudi kaj pojemo ali popijemo.

br. Matej Nastran

Izhodišče: Zgornje Jezersko
Višinska razlika po poti: 750 m
Vzpon: 2 uri 15 minut
Sestop: 2 uri
Zahtevnost: lahka označena pot

Vrh s pogledom proti severu - greben Košute

Ko voda postane novica

Verjetno ne razmišljamo vsak dan, iz koliko odstotkov vode je naše telo. Niti o tem, koliko odstotkov predstavlja voda na naši Zemlji. Ko materi odteče porodna voda, se rodi življenje, ko otroka krstimo, se rodi za večno življenje in nenazadnje, ko vsak dan pijemo vodo, ostajamo pri življenju. Voda je nepogrešljiva, voda je, lahko rečemo, življenje. V nekem trenutku nam postane zelo samoumevna. Kdaj pa postane novica dneva?

Ko o vodi poročajo vse informativne oddaje ni dobro, po navadi gre za onesnaženje ali pa poplave. Če pride do zastrupitve ali poplav, voda ni »ponižna, dobra in čista« in za ljudi postane nevarna. Takrat se zavedamo njene moči in naše odvisnosti od nje. Nazadnje smo spremljali novice o zastrupitvi v kavarni in restavraciji v Ljubljani, še vedno potekajo boji proti izgradnji kanalizacije CO, saj le ta predstavlja tveganje za ljubljanski vodonosnik. Najbolj pa so odmevale in žal še, saj so mnogi še brez doma, poplave, ki so Slovenijo zajele in neka-tera območja čisto spremenile avgusta 2023.

Sama sem se tisti dan peljala v Ljubljano, a v Medvodah, ko je bilo poplavljenno nogometno igrišče in je bila gladina deroče reke tik pod mostom, sem se obrnila in vrnila domov. Spomnim se teže v zraku in kako smo hodili opazovat, kdaj se bo moč vode ustavila. Gledali smo, kako je odneslo most, kako so padala mogočna drevesa, kako so ljudje naenkrat živeli kot sredi jezera. Naslednje dni smo pomagali prijateljem, kidali mulj iz garaž, čistili naplavine, a Sora se je le umirila. Že na Škofjeloškem se mi je zdelo, da je bilo veliko hudega, a ko smo se z radijskimi sodelavci odpravili v Struge, me je tamkajšnje opustošenje pretreslo.

Verjetno imate pred očmi tisto vas, kjer je Savinja zapustila strugo in si izbrala svojo pot, na pol pretrgala hiše, jih postavila postrani, prestrašila ljudi, odnesla cesto, pretrgala mnoge poti med vasmi in se potem umirila. Tam je vladalo res popolno razdejanje, a takrat so bile na delu že vse ekipe in neverjetno lepo je bilo opazovati, kako Slovenci še vedno znamo pomagati drug drugemu. Ljudje, ki smo jih srečevali, so pripovedovali zgodbe, morali so jih izpovedati, vse po vrsti so bile ganljive. Gospod je pripovedoval, kako ga je voda odnesla, obtičal je in mislil, da bo konec, a ga je rešil hlod, ki ga je reka prinesla – ni vedel, ali bo zaradi velikega kosa lesa mrtev ali rešen. Odmevala je zgodba mlade mamice, ki se je z otrokoma, ko se je hiša začela povešati, v nalivu odpravila v breg za hišo in upala, da se izogne plazui. Takrat sem dojela, da se je res zgodilo veliko hudega, a nad vsem je bilo Božje varstvo. Poplave in plazovi so jemali hiše, a ko sem tam poslušala zgodbe, mi je bilo jasno, da bi lahko vzele tudi mnogo življenj, pa jih niso.

Verjamem, da je vas Struge tisto usodno noč varovala tudi mati Marija. Na eni od domačij ob koncu vasi imajo na dvorišču znamenje. V njem je bil postavljen Marijin kip, visok kakih trideset centimetrov. Tam je bil le postavljen, nič pritrjen. A v noči groze, ko so ljudje trepetali za svoja življenja in imetje, ko je Savinja po svoji strugi nosila avtomobile, les, karkoli je bilo na njeni nepredvidljivi poti, je bilo tudi znamenje poplavljenno, voda je drla

V nedeljo, 11. maja 2025, smo se Frančiškovi otroci z družinami ponovno družili v in pred kapucinskim samostanom v Škofji Loki.

Kot običajno pričnemo naše srečanje s sveto mašo ob 11. uri, nato pa je na vrsti dobro kosilo, ki ga pripravljajo bratje in sestre KB OFS Škofja Loka.

Sledila je igra o bitki med mestoma Perugia ter Assisi, v kateri so "vitezi" mesta Perugia ujeli Frančiška ter ga pahnili v ječo. V ječi je imel Frančišek veliko časa za razmislek o njegovem dosedanjem uživaškem življenju.

Na temo ujetništva smo imeli tudi skupno katehezo. Vsak prisoten je na kratko predstavil česa vsega je on jetnik ter kakšni strahovi ga pestijo. Narisali smo lastne strahove in se o njih pogovorili med seboj. Hmmm, velikokrat je bila med strahovi navedena matematika, pa tudi kača ter strah pred nesrečo itd.

Na koncu je do besede prišel še sam »Frančišek«, ki ga je tokrat odigral br. Jurij.

skozenj, a Marija je ostala na svojem mestu. Kipec se ni premaknil. Voda ga ni odnesla. Verjamem, da je Marija tisto noč obvarovala življenja mnogih, ki bi lahko takrat ugasnila. Škoda, ker to ni bila novica dneva. Škoda, ker vemo le za razdejanje, ne pa za mnoge milosti, ki so bile mnogim tisto noč dane.

Frančiškovi otroci in družine

Povedal nam je, da je Jezus tisti, ki nas osvobaja vseh ječ in strahov. Simbolično smo naše risbice odnesli pred Najsvetejšega, v kapelo sv. patra Pija, jih raztrgali in na samostanskem vrtu sežgali.

Hja, matematika bo še vedno obstajala, kače tudi, lahko pa stvarstvo in kar ga obdaja sprejmemo kot nekaj lepega z Ljubeznijo ustvarjenega. In če smo v Ljubezni, kaj nam more strah!

Foto in tekst: br. Rok Libhart

Zgodbe o poplavih še niso končane, ljudje še nimajo domov, strahovi niso premagani ... Žal mi je, da je tako. Reke strug so se umirile, potoki so usahnili, življenje teče naprej. Teče. Tako kot vse vode, ki »mnogo koristijo ponižne, dobre in čiste.«

Mateja Feltrin Novljan

Sestra voda – »ponižna«, »dragocena« in »čista«

*„Hvaljen, moj Gospod,
v naši sestri vodi;
mnogo koristi ponižna, dobra in čista.“*

Frančišek Asiški se v molitvi obrača k Najvišjemu Gospodu. Združen z Njim kot »puščica«, izstreljena proti nebu, slavi Tistega, ki je vse ustvaril – slavi Ga za svoja bitja skupaj z njimi. Med njimi posebno mesto zavzema »sestra voda«.

Vode ni mogoče »ujeti«. »Brezplačno« izvira in prihaja iz svojih pritokov, potuje čez gore, griče in ravnine ter vedno najde pot do morja. Povsod, kamor pride, prinaša življenje.

To je dobro vedel tudi Frančišek Asiški. V srednjem veku so hiše in samostane vedno

postavljali ob vodne vire. Tudi revna baraka v Rivotortu, kjer so se Frančišek in prvi bratje ustalili, je bila izbrana zaradi bližine potoka in gobavcev. Voda je »življenje« – najbolj koristen element. In kaj prejme v zameno? Nič. Voda daje, ne da bi kaj zahtevala. Je »čista podarjenost«.

Voda – »ponižna«, a »mogočna«

Voda je »ponižna«. Vedno teče navzdol, ne išče višine, se ne povzpenja. Prav to pa je zagotovo prevzelo svetega Frančiška, torej da tako pomemben in bistven življenjski element ostaja blizu zemlji, tiho in diskretno.

»Dragocena je prav v svoji navidezni preprostosti. Pogosto verjamemo, da so resnično »dragocene« stvari redke, a v »Hvalnici stvarstva« sv. Frančišek za »dragocene« označi »zvezde« in »vodo«, ki so dostopne vsem. Resnično »dragoceno« je tisto, kar je »podarjeno« – »dar«, ki odseva ljubezen Boga.

Ljubezen, ki ne poseduje

Voda je tudi »čista« – to nakazuje ljubezen, ki ne poseduje, ljubezen, ki ostaja čista tudi, ko je zavrnjena in zaradi tega ne postane zagrenjena ali sebična.

Bi lahko vse to rekli tudi za sv. Frančiška? Seveda. Bil je »koristen«, saj je prinašal življenje evangelija. »Ponižen«, saj je bil vesel, da je najmanjši in vedno na poti spreobrnjenja. »Dober«, ker je bil poslan za vse. »Čist«, saj je ljubil, ne da bi kdaj kar koli hotel posedovati ali dobiti v zameno.

A to ni le opis Frančiška ali Klare. To je »odsev naše duše« – podobna je vodi, ki od svetega krsta dalje teče skozi vse naše življenjske dobe, »ponižno«, a vztrajno, prinašajoč življenje v nas in okoli nas.

Ko nam Frančišek opeva sestro vodo, nas vabi, da tudi mi v vsakdanjih odnosih živimo bratstvo z odprtimi rokami – brez posesivnosti, brez pohlepa. Kar sprejmemo v takšni odprtosti, bo neizmerno več kot bi si lahko kadar koli prilastili z lastnimi napori. Kajti iz Božje roke prejmemo zastonjsko – in to, kar je zastonj, ima najvišjo vrednost.

Vir: Laudato si, mi signore per sor'acqua, la quale e' molto utile e umile e preziosa e casta. Famiglia monastica francescana. <https://www.famigliamonasticafrancescana.it/wp-content/uploads/2014/01/triduo-san-francesco-sora-acqua.pdf> (pridobljeno 16. 5. 2025).

Povzel in prevedel br. Jožef Mezeg

Naj vaš dan zažari s svetlobo Sončne pesmi!

Ob 800-letnici Hvalnice stvarstva, brezčasne pesnitve sv. Frančiška Asiškega, vas vabimo, da njen navdih prinesete tudi v svoj vsakdan. Emajlirana skodelice z ročno umetniško izdelanimi motivi, so več kot le uporabni predmet – so povabilo k hvaležnosti, lepoti in miru, so povabilo, da skupaj s sv. Frančiškom tudi mi hvalimo in slavimo Boga Očeta Stvarnika in se veselimo za vse lepo in dobro, ki nam ga podarja.

Naj bo to jutranji čaj, kava v naravi ali večerni počitek ob toplem napitku – vsak požirek vas bo spomnil na preprostost in globino vere, ki jo je živel sv. Frančišek, in na radost, ki jo je našel v celem Stvarstvu, v katerem prepoznava Božjo navzočnost, Dobroto in Lepoto.

✧ So ti skodelice všeč? Bi jih imel/a?

✧ Skodelice so lahko odlično darilo za prijatelja, sodelavca, za ženo ali moža, za mlade in mlade po srcu.

✧ Skodelice čakajo nate!

Predstavljamo vam komplet 10-ih unikatnih emajliranih skodelic z motivi Hvalnice stvarstva:

1. ☺ brat Frančišek	6. 🧑 brat ogenj
2. ☀ brat sonce	7. 🌍 sestra zemlja
3. 🌙 sestra luna in zvezde	8. ☺ mir
4. 🐾 brat veter	9. 🗑 sestra smrt
5. 💧 sestra voda	10. 🌸 sestra Klara

Skodelice lahko kupite **posamezno** ali kot **celoten komplet**.

Cena za komplet (10 skodelic): 80 €

Cena za posamezno skodelico: 8,5 €

Naročila na: <https://zalozba.kapucini.si/izdelek/skodelica-ob-800-letnici-soncne-pesmi/>

Bratsko srečanje

V soboto, 24. maja, smo se v samostanu bratov kapucinov v Celju srečali bratje in sestre, ki smo lansko jesen vstopili v noviciat Frančiškovega svetnega reda, ko smo vsak na svoj način odgovorili Frančiškoveму klicu, da bi, kot je zapisano v Vodilu OFS, »kot Frančiškovi bratje in sestre v svetu izpolnjevali evangelij Jezusa Kristusa in v svetu iskali živo in dejavno Kristusovo osebo v bratih in sestrah, v Svetem pismu, v Cerkvi in v bogoslužnih opravilih.«

Želja po srečanju se je rodila pri bratih in sestrah v Škofji Loki, kjer je ideja o posebni formaciji za vstop v Frančiškov tretji red pred nekaj leti začel udejanjati br. Jožko Smukavec. Ko je bil avgusta lani iz Škofje Loke premeščen v skupnost bratov kapucinov v Celje, je tudi tu pričel z enoletno vzgojo novincev pred zaobljubami in vstopom v Frančiškov svetni red.

Dogovorili smo se, da bomo tokrat gostitelji Celjani. Vsak na svoj način smo se povezani v

molitvi pripravljali na to srečanje in se ga zelo veselili. In če smo pred sobotnim snidenjem morda imeli kanček treme, so nas topli stiski rok,

Romanje v Assisi 2025 – za mlade

Naslov romanja: **Ključ Assisija**

Podatki:

- Romanje v Assisi za mlade (od 18.–32. leta) bo od 14.–20. julija 2025.
- V preprostosti bomo skupaj hodili po Frančiškovih in Klarinih poteh – z in za Jezusom
- Veseli bomo, če bomo romali skupaj!
- Za več informacij se obrni na br. Mira: 068 197 694 oz. miro.pavsek@gmail.com
- Z vami bomo: br. Miro Pavšek, br. Luka Modic, br. Ambrož Brezovšek in s. Ana Šuštar, FMM.
- Cena: 210 eur
- Nakazilo na: Miroslav Pavšek, Breg 18, 3000 Celje, TRR: SI56 0400 1013 0724 561 (OTP Banka)

Namen: Ime in priimek – dar – romanje v Assisi 2025

Prijava na: <https://forms.gle/bevGNudtw3TKtWHd8>

iskreni nasmehi, bratski objemi in karizma sv. Frančiška v trenutku povezali v pristrčno bratsko skupnost. V medsebojnih pogovorih, ki jih je na svoj iskriv način usmerjal br. Jožko, smo drug drugemu odstirali koščke svojih življenjskih poti ter tihe želje, pričakovanja in odločitve za življenje po zgledu sv. Frančiška. Tudi skupen obed, pri katerem se nam je pridružil še br. Jurij Štravs, ki spremlja brate in sestre Frančiškovega

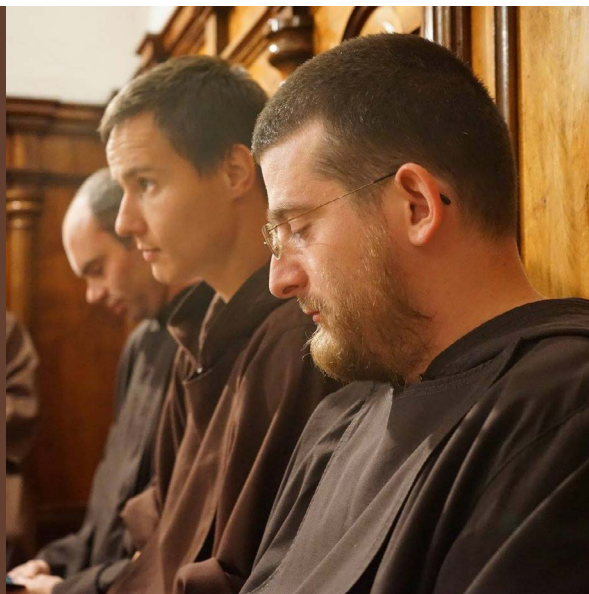
svetnega reda v Škofji Loki, je bil posebno lepo doživetje.

Skupno srečanje v celjskem samostanu, kjer so nam bratje kapucini gostoljubno ponudili svoje prostore, je naša srca napolnilo z radostjo in hvaležnostjo drug za drugega in karizmo Svetega Frančiška ki je tako veliko darilo Boga vsem nam. Ob slovesu smo si obljubili, da se prihodnjič snidemo v Škofji Loki.

Tatjana Hudomalj

EVANGELIJ V RJAVEM

*Izkušnja življenja
v samostanu
pri bratih kapucinih*

Fantje (18-35 let), ki želite izkušnjo življenja v samostanu pri bratih kapucinih, vabljeni v Vipavski križ, kjer boste z brati delili molitev, bratsko življenje, evharistijo, delo z brati, obed, pogovor, humor ...

Izkušnja bo od 3. do 5. oktobra 2025.

Vodita **br. Jožko Smukavec** in **br. Ambrož Brezovšek**.

Prijave na:
ambroz.brezovsek@gmail.com

ZBIRAMO SREDSTVA ZA NOVA OKNA V DOMU DUHOVNOSTI KANČEVCI

Okna želimo zamenjati, ker zaradi njihove dotrajanosti prihaja do:

- velikih toplotnih izgub, kar povečuje stroške ogrevanja;
- pomanjkljive zvočne izolacije, ki ne omogoča optimalne tišine in miru;
- slabe zaščite pred vlago in drugimi vremenskimi vplivi.

Skupaj z Vašo pomočjo bi radi zamenjali približno 260 oken v našem objektu. Vrednost celotne naložbe znaša približno 150.000 evrov – eno okno po predračunu stane 580 evrov.

Veseli bomo vsakega vašega daru.

Dar lahko nakažete na naš TRR: **Dom duhovnosti Kančevci, Kančevci 38, 9206 Križevci, SI56 0400 0027 8484 322**, koda namena: CHAR, namen plačila: Dar za okna, referenca: SI00 2025-250

HVALA ZA VAŠ DAR

Koda za nakazilo:

Peš romanje Goričko-Piran

Peš romanje Goričko-Piran je del praznovanja 800. obletnice nastanka Hvalnice stvarstva ali Sončne pesmi. Pobuda za romanje je nastala v Frančiškovski konferenci, v kateri provincialni predstojniki in predstojnice redov in skupnosti s frančiškovsko karizmo skrbijo za ohranjanje in utrjevanje zavedanja o pomenu daru sv. Frančiška Asiškega in njegove duhovnosti, ki ostaja živa in dejavna že nekaj stoletij.

Koraki romarjev se bodo vrstili in množili vse od Kančevcev na Goričkem do Pirana, od skupnosti do skupnosti, kjer živimo Frančiškovi bratje in sestre. Z romarsko potjo bomo povezovali kraje in prehodili velik del naše dežele, ki je znana po prelepem stvarstvu. Slovensko planinsko transversalo bolj kot ne poznamo ali smo že slišali za njo.

Septembra 2025 bomo na poseben način speljali "Slovensko Frančiškovo transversalo". Prav lep in velik izziv je pred nami, ko bomo s hojo, molitvijo, odpovedjo udobju in preprostostjo obudili ta pomembni vidik frančiškovske karizme.

Frančiškovi bratje in sestre skupaj praznujemo 800 let velike noči sv. Frančiška Asiškega. Leta od 2023 do 2026 so namenjene proslavljanju petih osemstoletnic povezanih s svetim Frančiškom: 2023 – 800. obletnica potrjenega Vodila, božiča v Grecciu, 2024- 800. obletnica vtisnjenja ran svetemu Frančišku – Stigmata, 2025 – 800. obletnica Hvalnice stvarstva in leta 2026 bo 800. obletnica njegove smrti.

Bistvene teme, predlagane za praznovanje stoletnic, so bile in so še obravnavane z več vidikov, navzočih pri vsakem praznovanju. Nanašajo se na teološko (naše bivanje v Kristusu), antropološko (naše bivanje v bratih in sestrah), ekleziološko (naše bivanje v občestvu) in sociološko (naše bivanje v svetu) razsežnost. S praznovanjem teh stoletnic se pridružujemo prenovi Cerkve, ki jo spodbuja in izvaja papež Frančišek.

Ob tem je namen praznovanj usmeriti naš pogled v prihodnost in okrepiti našo frančiškovsko identiteto.

K praznovanju je povabljen vsak, ki ga navdihuje oseba sv. Frančiška Asiškega in pečat, ki ga je pustil Cerkvi in svetu s svojim Bogu predanim življenjem.

Vse informacije so na: <https://goricko-piran.si/>

Bratje kapucini

Spreobrniti se

Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri vodi, mnogo koristi ponižna, dobra in čista. (Prim. Dan 3,7; Ps 148,4)

Iz zakladnica duhovnosti br. Ignacia Larrañaga:

Sporočilo sv. Janeza Krstnika je: »Spreobrnite se.« Jezus je rekel: »Spreobrnite se in verujte v evangelij.« Spreobrniti se pomeni spremeniti način mišljenja, se vprašati o svojem načinu življenja in pustiti, da vanj vstopi Bog.

Z drugimi besedami: spreobrnjenje pomeni nehati živeti tako, kakor živijo drugi. Ne bodite zadovoljni z vprašljivim načinom življenja samo zato, ker to počnejo drugi. Naj vas ne zanima mnenje drugih, temveč Božje mnenje. Z drugimi besedami, poiščite nov način življenja.

Jezus nam ponuja dar novega prijateljstva, prisrčno povezanost z njim in z očetom. Spreobrnjenje pomeni zapustiti svojo samozadostnost, sprejeti lastno uboštvo, potrebo po Bogu, po njegovem odpuščanju in po njegovem prijateljstvu. Spreobrnjenje je ponižno izročanje svoje ljubezni drugemu. Ljubezni, ki se spremeni v merilo in način mojega življenja.

Spreobrnjenje je predvsem zelo osebno dejanje, hkrati pa je to nekaj skupinskega. Ustvari se nov mi, ustvari se pot, po kateri gremo vsi skupaj z Bogom. Drugače povedano, s spreobrnjenjem moramo ponuditi tudi skupnost življenja, novega načina življenja. Spreobrnjenje ustvarja skupnosti, ki skupaj hodi po isti poti.

Molitev

Hvalim Te, Gospod, za svetega Frančiška in sveto Klaro, za njuno izkušnjo božjega, za

zgled osebne molitve, ki preobraža in spreminja. Prosim Te, Gospod, da bi tudi mi tako molili in sodelovali s Tvojim odrešenjskim načrtom. Amen.

Srečanje Izkušnja Boga

Združenje delavnice molitve in življenja vabi na srečanje z naslovom Izkušnja Boga, ki bo od 14. -19. julija 2025, v Domu duhovnosti Kančevci. Program je primeren za odrasle in mlade, stare 20 let in več. Srečanje poteka v tišini in je preplet nagovorov in osebne molitve v tišini. Dnevno je v program vključeno skupno obhajanje evharistije.

S seboj prinesete poleg osebnih potrebščin tudi prevleko za vzglavnik in dve rjuhi, brisači, copate, Sveto pismo, zvezek za osebne zapiske in molitveni priročnik Srečanje (mogoče kupiti tudi v Kančevcih). Vodi: br. Štefan Kožuh v sodelovanju z voditelji Delavnic molitve in življenja. Prijave po e-pošti: dom.duhovnosti.kancevci@rkc.si ali prek spletne prijavnice na: www.kapucini.si/dogodek/srecanje-izkusnja-boga.

Jana Barba

Lokalni ptujinfo.com, je leta 2020, v času epidemije korona, prinesel intervju z redovnico s. Emanuele Žerdin. Ker na teh straneh FP objavljamo spodbude, doživetja, ali pa življenjske zgodbe, za poživitev *Molitvene naveze za dobre družine in duhovne poklice*, bo ta intervju, čeprav je od tega poteklo že pet let, lepa spodbuda za duhovne poklice. Preberimo ga!

Redovnica s. Emanuela Žerdin izhaja iz preproste kmečke družine, iz Žižkov, župnija Črenšovci v Prekmurju, na katero ima zelo lepe spomine. Njeni otroški dnevi so bili prežeti z upanjem, ljubeznijo in veseljem, odkar se spominja, pa je globoko v njej srce hrepenelo po večnem in ljubečem Bogu, pravi.

»Tudi v puberteti sem znala večkrat oditi s kakšnega plesa ali praznovanja, sesti v temni noči sama pod zvezdami in jih opazovati. Že takrat sem se prav borila med dvema željama – delovati kot ,umetnik besede', po drugi strani pa pomagati najbolj ubogim in zavrženim ljudem. Ko sem na eni od številnih velikonočnih praznovanj na nek način doživela božji dotik, sem vedela, da bom odšla v samostan, pa čeprav v Sloveniji takrat ni bilo redovnic v uniformi, kaj šele samostanov, kjer bi se šolale mlade redovnice,« pripoveduje.

Po gimnaziji zbežala v samostan

V svojih gimnazijskih letih je v Črni gori obiskala teto redovnico in se zaljubila v samostan, poln rož, v sproščenost in veselje mladih

sester različnih narodnosti, za katere pravi, da so v svojih belih uniformah kot angeli delale v bolnišnicah in zmeraj bile pripravljene narediti mnogo več, kot je to od njih zahteval delovni čas.

»Zato sem po končani gimnaziji leta 1976 odšla oziroma kar zbežala v samostan v Črni gori na Cetinju. Čeprav je moj oče rekel: ,Pustite jo, saj se bo kmalu vrnila', sem ostala redovnica do danes in sem za to poslanstvo neizmerno hvaležna. Tam sem namreč doživela razcvet sredi mednarodne skupnosti, kjer smo večina mladih sester delale kot medicinske sestre v bolnišnicah, a v prostem času hodile tudi po domovih. Bila je to ena zdrava, pisana skupnost, ki jo je s svojo osebnostjo in duhovno veličino zaznamovala dolgoletna predstojnica, Slovenka m. Gregorija Ketiš,« pripoveduje.

Mama žarela od ponosa

Samostan na Cetinju so ustanovile sestre Slovenke, pregnane z Golnika leta 1946. V samostanski jedilnici pa še danes visi slika ne

svetnika ali kakega škofa, pač pa slika Cvetka Popovića, zdravnika komunista, ki je naredil vse, da je sestre pripeljal z Golnika na Cetinje.

»Ko je slišal, da so slovenske oblasti sestre odpustile, je on naredil vse, da so jih sprejeli na Cetinju in tam začele delati kot izvrstne, strokovne sodelavke, ki so mu pomagale osnovati tuberkulozni sanatorij. In Bog v nebesih se je smehljal. Kaj njega briga, če si komunist ali kristjan, če te rabi, te bo že našel in uporabil,« nadaljuje.

Po tem ko je Emanuela položila večne zaobljube, se ji je uresničila druga želja. Izredni študij teologije v Zagrebu pri jezuitih.

»Kakšno veselje, kakšno navdušenje ob študiju teologije! Imela sem čast, da sem na podelitvi diplom brala odlomek iz svoje diplomske naloge in je moja mama, ki je pripotovala iz Žižkov v Zagreb, žarela od ponosa,« dodaja.

Vrsto let opravljala delo medicinske sestre

Leta 1991 je bila premeščena na avstrijsko Koroško, kjer je v Domu Providentia v Št. Andražu bila glavna sestra, nato je dela pri nadškofu v Baru v Črni gori in nato osem let v Beogradu. A na koncu so se njene poti le vrnile v domačo Slovenijo.

»Po dolgem času sem se vrnila v Slovenijo, najprej učila verouk, potem končala podiplomski študij duhovnosti na Teološki fakulteti v Ljubljani. A ko sem postala prostovoljka v hiši Hospica, so me povabili, da bi se spet zaposlila kot medicinska sestra. Delala sem tudi pri ponovnem odprtju hiše

Ljubhospica, zdaj pa delam v evropskem projektu dolgotrajne oskrbe preko Doma za starejše sv. Jožef v Celiu. V teh izrednih

situacijah, ki so zaznamovane z epidemijo koronavirusa, pomagam v domu, kjer vsaj malo želim razbremeniti zelo požrtovalno osebje,« nam zaupa.

Deležna zasmehovanja, opolzkih šal in pomilovanja

Sestra Emanuela je že kot mlada redovnica opazila veliko razliko v stigmatizaciji med državami, v katerih je delovala.

»V Sloveniji sem bila zaradi svoje uniforme pogosto deležna, če že ne zasmehovanja in opolzkih šal, potem vsaj pomilovanja. Zdaj, ko sem že deset let spet v Sloveniji, sem le nekajkrat doživela neugodnosti in to v Ljubljani, predvsem norčevanje,« dodaja.

Kot opaža sestra Emanuela, je veliko večja stigmatizacija v zahodnih evropskih državah kot v vzhodnih in bivših komunističnih državah.

Ob tem opozarja: »Pogosto prav tisti, ki poudarjajo, da smo vsi enaki in enakopravni

Se želite pridružiti Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice? Preprosto. Pišite na sedež province: **Slovenska kapucinska provinca**, Mekinčeva 3, 1000 Ljubljana; na elektronski naslov: **kapucini.provincialat@rkc.si** ali pa na spletni strani: **www.kapucini.si/poslanstvo/molitvena-naveza-za-dobre-druzine-in-duhovne-poklice/** najdete obrazec za vpis in ga izpolnite.

ni, ne prenesejo nekoga, ki ceni krščanske vrednote in po njih živi. Danes je celo večji pogum biti redovnica v uniformi na naših mestnih ulicah, kot biti muslimanka s feredžo!»

Vpitja skozi okno je bila deležna že s strani prvošolčkov

»Ko sem v Sloveniji prvič šla v osnovno šolo po prvošolce, da jih peljem k verouku, so višji razredi stali na oknih in vpili ‚nuna, nuna‘. Nisem se preveč vznemirila, samo vprašala sem jih, če bi tudi oni šli z menoj k verouku. To jih je tako razorožilo, da sem pozneje imela mir in celo prejela veliko pravih prijaznih pozdravov,« se spominja.

Na drugi strani pa jo v ravno pozitivni prijazen odzivi ljudi na redovnico v uniformi, v zadnjih letih vse bolj presenečajo.

»Tako sem imela nekajkrat plačano kavo in čaj, ne vem od koga, plačan prevoz na vlaku, pogovore, ki so bili tako dobri, da bi mi jih zavidali psihologi in psihiatri! Sem pa to pretirano prijaznost pogosto doživljala v Črni gori. Zmeraj se počutim neprijetno, posebej, če so mi dali sedež na polnem avtobusu, ali me spustili naprej v vrsti pred trgovino ali uradom,« pravi.

Kot pravi, je zmeraj želela biti oseba, pred katero ljudje ne bodo imeli strahu ali zadržkov.

»Kot redovnica sem se za to morala prav posebej potruditi, saj še danes, kot v času prejšnje skupne države, imajo mnogi predsodke do ljudi v redovniških uniformah. Pomembno se mi zdi, kako ti sam ceniš in spoštuješ to, kar si in sprejemaš druge, ki so drugačni. Tudi redovnice,« dodaja.

br. Placid Prša

MOLITEV ZA BR. AMBROŽA IN DRUGE NOVOMAŠNIKE

Gospod Jezus Kristus,*
prosimo te
za našega brata Ambroža
in vse druge letošnje novomašnike.*
Pomagaj jim s svojo milostjo,*
da bodo mogli z veseljem
hoditi za teboj*
in svoje življenje darovati Tebi,*
Cerkvi in ljudem.*

Kraljica reda manjših bratov,*
prosi za nas.

Življenje teče naprej: tesni odnosi

Tako kot voda, ki je nekje visoko v po-bočjih pridrla na dan, je tudi naše življenje od rojstva naprej postavljeno pred nove in nove izzive. Včasih gre hitreje, ko se bučno vrstijo prijetna doživetja, spet drugač pa se nam tok popolnoma ustavi in je skoraj že nevarno, da se vse spremeni v gojišče težav. Pot vsakega človeškega bitja je unikatna, vendar tesno prepletena z življenji drugih, ki si pot utirajo v bližini, ali pa s tistimi, ki nam pridejo blizu, ker gredo skozi podobne situacije. Tesni odnosi so lahko čudovit prostor rasti, zaupanja, preseganja samega sebe in podarjanja, najdemo pa se tudi na stranpoteh in slepih ulicah, ko zmanjka moči oz. ne gre naprej, če se ne napolni »rezervoar ljubezni«.

O prispodobi rezervoarja za potrebo po ljubezni je razmišljal dr. Ross Campbell, strokovnjak za vedenjske motnje v otroštvu in puberteti.¹ Vsak od nas ima v sebi od rane-ega otroštva nekakšno praznino, ki se mora

zapolniti, saj se težnja po ljubezni pojavi na samem začetku; ljubezen postane prvi cilj, h kateremu se nagibajo vsa nadaljnja dejanja. Praznina oz. tako imenovani »rezervoar« se napolni na vsaj pet značilnih načinov, o katerih piše zakonski svetovalec in avtor knjige *Pet jezikov ljubezni*, Gary Chapman. Ugotovil je, preko kakšnih kanalov doživimo, začutimo, vidimo ali slišimo, da nam nekdo namenja ljubezen, in sicer preko prijaznih besed, skupnega preživljanja časa, preje-manja daril, uslug in preko dotika. V tesnih odnosih bi bili lahko bolj izpolnjeni, če bi upoštevali vidike svojega prvotnega jezika ljubezni in ugotovili, kako lahko polnimo rezervoar bližnje/ljubljene osebe.

Prva dva jezika ljubezni – prijazne besede oz. potrditve in skupno preživljanja časa – najbrž prepoznavamo v vseh naših naklon-jenih odnosih: v zvezah, odnosih s prijatelji, z družinskimi člani, sodelavci, sosedi, že celo z znanci. Seveda odnosi z naštetimi osebami niso vedno tesni in naklonjeni, a če jih vzajemno gradimo, so prijaznost,

¹ Gary Chapman (2002). *Pet jezikov ljubezni*. Str. 21.

spodbude, pohvale, komplimenti in čas, ki si ga vzamemo drug za drugega, gradniki zaupanja in naklonjenosti. Oba izpostavljena *jezika ljubezni* (besede in čas) delujeta zelo pomembna in enakovredna, ampak tudi če sta vzpostavljena, se lahko pojavijo težave. Chapman za primer oriše odnos zakoncev, ki se pogovarjata po končani službi. Žena potoži, kakšne probleme ima v pisarni, s sodelavkami in šefom. Mož jo pozorno posluša, razmišlja o njeni situaciji in ji svetuje, kaj naj naredi, kako naj se sooči s problemi, se pogovori s šefom in sodelavkami ipd. Kmalu žena spet potoži o podobnih rečeh. Mož vpraša, če je že kaj ukrepala, a ne dobi pozitivnega odgovora ne takrat, ne naslednjič, kakor tudi še ne naslednjič ... Najbrž žena ob moževem pričakovanju kdaj zavzdihne in mu pojasni, da ne more ukrepati, kakor si

on zamišlja, on pa je naveličan vedno istih problemov in tega, da se ona »ne potru« upoštevati njegovih nasvetov. Ko mu naslednjič kaj omeni, odločno prekine njeno tarnanje, saj ne vidi smisla pogovorov brez učinka. S težavo se ne ukvarja več. Končni izid je tak, da pride do ločitve, ki jo mož kmalu obžaluje. Vendar: ali je bilo ločitve res treba?

Stanje tesnih odnosov, ko pride do razhajanja, je podobno razburkani vodi ali pa postani mlakuži. Če ni premika naprej, se premik v slabše stanje zgodi sam od sebe. Oglejmo si še svetopisemski primer Abrahama in Sare. Prvotno se je Abraham imenoval Abram. Prva Mojzesova knjiga (1 Mz 11–16) zanimivo predstavi Abramove tesne odnose. Brata Lota je z veliko možmi rešil iz ujetništva, ženo Sarajo pa je v Egiptu, kamor sta se v stiski zatekla pred lakoto, predstavil kot sestro in jo prepustil faraonovemu dvoru, da je užival faraonovo naklonjenost in zlahka pridobil imetje (1 Mz 12,15-16).

Ko pa se je približal Egiptu, je rekel ženi Saraji: »Glej, vem, da si lepa ženska. Ko te bodo Egipčani videli in rekli: To je njegova žena, bodo mene ubili, tebe pa pustili pri življenju. Reci, prosim, da si moja sestra, da se mi bo dobro godilo zaradi tebe in bom po tvoji zaslugi ostal živ« (1 Mz 12,11-13).

Saraja se ni trudila iskati drugih rešitev in očitno je Abram pričakoval, da se bo hitro strinjala. Njun odnos se je znašel v stiski in z razhodom sta se oba »osvobodila« določenih bremen. Dr. Stanko Gerjolj o njunem reševanju problema razmišlja tako: »Dejstvo, da se Abraham ne boji za svojo ženo, marveč zase, posredno sporoča, da njun odnos ni bil več tako pristen, da bi bil zanjo pripravljen žrtvovati prav vse, celo lastno življenje. Abraham čuti, da ga bo življenje v neznosnih okoliščinah zakonskih prepиров,

napetosti in konfliktov uničilo in pokončalo. Zato predlaga ženi ločitev – vsaj za nekaj časa. Nekakšno skrb drug za drugega na načelni ravni sicer obdržita, saj se predstavita kot brat in sestra, intimno in emocionalno pa prenehata živeti kot mož in žena.«² Abram se v tej stiski ni oprl na Boga, ne na družino ali prijatelje, zavrnil je nekatere prejšnje vrednote in poskusil začeti na novo.

Bog pa je vseeno posredoval in na dvor, kjer je Saraja živela kot faraonova žena, poslal nadloge. Ko je faraon prepoznal vzrok in izvedel, da je Saraja že poročena, je oba z Abramom odslovil in ju poslal domov. Odnos med Abramom in Sarajo se je pod pritiskom (morata oditi – skupaj) spet vzpostavil. Na tej točki sta bila Abram in Saraja pahnjena naprej s strani nosilca moči, avtoritete. Tesnim odnosom, ki so nekaj časa zamirali v slepi ulici, lahko tudi takšen pritisk pomaga, da se premaknejo in oživijo.³

Če pomislimo še na praznino in željo po ljubezni, ki jo ima vsak že od začetka, lahko zaplet Abrama in Saraje razložimo s »praznima rezervoarjema ljubezni«. Ta praznina sovпада tudi z lakoto v deželi. V občutenju praznine je oba premamila misel, da si jo bosta lahko »zapolnila« s potrditvami iz drugih virov – on s poslom, ona z drugimi odnosi. Rezervoar ljubezni pa se ne napolni s približki ljubezni.

Moško razmišljanje pogosto sili k iskanju najboljših (konkretnih) možnosti, pravičnosti in delovanju. Mož, ki je ženo poslušal

o njenih problemih v službi, si je zamislil rešitev skozi njeno konkretno in upravičeno dejanje. »Ženski« princip iskanja rešitev pa je v svojem bistvu skoraj brez izjeme vezan na odnose, ki jo izpolnjujejo. V ospredju je torej skrb za odnose z osebami, ki so ji takrat pomembne.⁴

Abram se je v stanju stiske, lakote in neizpolnjenega odnosa usmeril v pridobivanje imetja in uspešen posel. Brez večjih težav mu je uspelo dobro živeti – ob problematičnem in razdrtem odnosu. Saraja je dobro živela ob tem, da so jo kot prišlekinjo na dvoru gotovo zapostavljali – kakor že prej njen mož. Oba principa reševanja sta se izkazala za pomanjkljiva. Abram se je moral naučiti postaviti njun odnos na pomembnejše mesto, Saraja pa zvestobe in odpovedovanja drugim odnosom. Iz tega se lahko vsi nekaj naučimo. Življenje gre naprej, tako kot žuboreča voda po hribih in dolinah, a premiki, ki nas tudi osebno napolnijo, so mogoči le z dajanjem in prejemanjem v odnosih, ki so resnično pomembni.

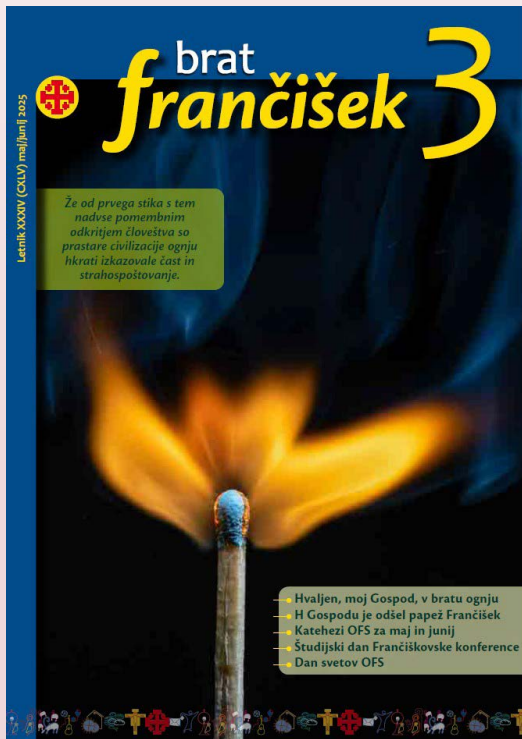
Mihaela Lozar (za Inštitut Integrum)

² *Živeti, delati, ljubiti.* (2005). Str. 34.

³ Zanimivo in žalostno je, da se je vzorec ponovil pri sinu Izaku: tudi on je ženo predstavil kot sestro. (1 Mz 26)

⁴ Moški in ženski princip sta poenostavljeno približana teorijama Lawrence Kohlberga in Carol Gilligan o stopnjah moralnega razvoja oziroma o moški etični naravnosti k »resnici, pravičnosti« in ženski »etiki skrbi«.

**brat
francišek**
https://www.franciskani.si/?page_id=383

Gospod naj ti podari mir!

Letošnje praznovanje Velike noči je bilo ob postnem spremljanju bolezni papeža Frančiška in njegovem pozdravu z balkona na velikonočno nedeljo zelo zmagoslavno. Naslednji dan pa je vest o njegovi smrti pretresla vse. Kot bi nas še zadnjič hotel potrditi v veri v vstajenje, v zavesti, da nas je Gospod odrešil. V tednu pred nedeljo božjega usmiljenja smo se pripravljali na njegov pogreb, da bi vendarle uvideli, da je Gospod usmiljen. Usmiljenje bi lahko poimenovali za osrednjo misel pontifikata papeža Frančiška. Iz usmiljenja se kaže gorečnost naše vere.

Brat ogenj, ki ga je sv. Frančišek opeval v svoji Hvalnici stvarstva, je našel mesto v

tokratni številki revije. Ogenj je lahko zelo koristen, a tudi zelo nevaren.

Pred vami so nove kateheze OFS za maj (o sestri Zemlji) in za junij (o bratu ognju).

Za nami je dan svetov OFS vseh treh pokrajin, preberite in pogledjte, kako je bilo. Tudi študijski dan Frančiškove konference je poživljal ogenj vere.

Minuli meseci so prinesli tudi nekaj volilnih kapituljev, tako imamo novo vodstvo bratje frančiškani pa tudi mnoga krajevna bratstva OFS.

Ne prezrite nove Žetve, k povezuje Živi rožni venec, pomembno orodje za vzdrževanje goreče molitve za nove duhovne poklice.

Svetodeželska rubrika odstira skrivnostne tančice koroških postnih prtov in vabi na romanja.

Pozabljene spretnosti pa prinašajo okusen recept za pripravo domače skute.

Vsem želim prijetno branje!

Povezava na revijo: https://www.franciskani.si/zb/revija_BF/BF-3-2025.pdf

br. Janez Papa

Za predstavitev te številke revije Med nami bi lahko samo prepisala razmišljanje, s katerim nas p. Igor Salmič uvede v prebiranje vsebine. Vendar je treba povedati še kaj, zato se bomo sprehodili skozi zapise.

V zadnjem letu v reviji Med nami odstiramo skrivnosti evharistične daritve in tako smo po prvih treh delih (1. vstop v svetost prostora, 2. miza Besede, 3. miza Kruha) v tej številki prišli do zadnjega poglavja, ki govori o poslanstvu, ki nas pošilja oznanjat. Različni avtorji bodo osvetljevali pomembno temo iz različnih zornih kotov. A tu ne gre za katekroli poslanstvo, temveč za tisto, ki izhaja neposredno iz bogoslužja in se vanj vedno znova tudi vrača.

O tem, kako in s čim smo poslani kot Kristusove priče v svet, spregovorijo z različnih vidikov avtorji duhovnih pogledov: s teološkega, pastoralnega in glasbenega.

V pogovoru nam odstre svoje videnje poslanstva stalni diakon mariborske škofije Zlatko Pintar. O tem poslanstvu razmišlja tudi avtor zapisa v rubriki Svetopisemske ikone in prav tako sestre klarise.

Še zadnjič bomo prebirali razmišljanje v rubriki Papež Frančišek Frančiškovim, in sicer tokrat spregovorijo o pokojnem papežu predstojniki Frančiškovih redov.

Sledili bomo dogajanju v Frančiškovem svetnem redu, bratje in sestre, ki služijo bratstvom v tem, za kar so bili izvoljeni, so se srečali na treh mestih in prisluhnili skupnemu razmišljanju v okviru 800-letnice Frančiškove Sončne pesmi.

Tudi pri bratih minoritih se je marsikaj dogajalo, med drugim blagoslov obnovljene loretske kapele v cerkvi sv. Petra in Pavla na Ptuj.

Reportaža nas bo popeljala k p. Martinu Kmetcu v Turčijo. Čeravno se je to zgodilo že v februarju, bo zanimivo prebrati, kaj se je dogajalo v deželi, po kateri so hodili apostoli in Marija ter prvi kristjani.

O pokojnem svetem očetu je sestavil lep zapis p. Janez Šamperl v rubriki In memoriam.

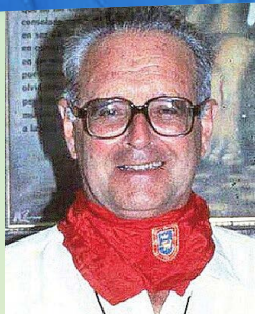
Ker bodo bralci dobili revijo v roke okrog praznika sv. Petra in Pavla, ko se mnogi duhovniki spominjajo mašniškega posvečenja, nekaj pa bo posvečenih tudi letos, bo še posebej lepo zazvenela poezija Nataše Ahčin o poslanstvu duhovnika in Marijini materinski pomoči.

Ker bo naslednje srečanje z bralci šele v jeseni, želi uredniški odbor revije vsem bralcem blagoslovljeni čas poletnega oddiha!

Doroteja Emeršič

Br. Manuel

Brat Manuel, škof, se je rodil leta 1920 v Belzamu v Španiji in pri krstu prejel ime

Alejandro Labaka Ugarte. Že od malih nog je sanjal, da bo postal misijonar. Pri dvanajstih letih je vstopil v kapucinsko malo semenišče (kar je bilo v tistem času običajno). Pri osemnajstih je opravil vojaško obveznost, a ni bil na fronti. Leta 1938 je izrekel prve zaobljube, leta 1942 večne, tri leta kasneje pa je bil posvečen v duhovnika.

Po duhovniškem posvečenju so njegovi predstojniki uslišali njegovo gorečo željo po misijonih in ga 17. julija 1946 poslali v kapucinski misijon province Navarre v Pingliangu na Kitajskem, kjer je ostal do komunističnega izгона leta 1953. Leto kasneje je bil poslan v Ekvador – najprej kot župnik kapucinske župnije, animator za duhovne poklice in graditelj kapucinskega kolegija, noviciata in ponoviciata.

Sledilo je misijonarsko delo v Aguaricu in Guayaquilu, kjer je služboval kot župnik in višji predstojnik. Dne 22. januarja 1965 je bil imenovan za apostolskega prefekta Aguarica. To je bila cerkvena enota, ki zaradi posebnih okoliščin ni mogla postati škofija. Poslanstvo je uradno prevzel 28. marca istega leta. Istega leta je sodeloval na četrtem zasedanju Drugega vatikanskega koncila, kjer je zagovarjal večjo pozornost Cerkve do etničnih manjšin in spodbujanja domačih duhovnih poklicev. Dokumenti, kot je "Ad Gentes" o misijonskem poslanstvu Cerkve, so ga globoko nagovorili in utrdili njegovo pastoralno usmerjenost v hojo ob boku avtohtonih ljudstev, učenje od njih in spoštovanje njihovega pogleda na svet.

»V sebi sem zelo močno čutil Kristusovo naročilo, naj oznanjam vsem ljudem, še posebej tem AUCAS-om (divjakom, op. prev.),« je zapisal papežu Pavlu VI.

Leta 1967 je prevzel ekvadorsko državljanstvo, kar mu je omogočilo delo v amazonskem pragozdu in večjo svobodo pri opravljanju misijonarskega dela. Leta 1970 je zapustil službo prefekta in se po enoletnem odmoru v ZDA vrnil kot misijonar med domorodce. Že proti koncu svojega prefektskega mandata leta 1969 se je začel usmerjati v evangelizacijo ljudstva Huarani – zelo močnega staroselskega ljudstva Amazonije, ki danes šteje okoli 4000 članov (po nekaterih ocenah le v Ekvadorju). Njihov jezik je poznal in govoril tudi brat misijonar Andrej Božič (op. avt.).

Po sedmih letih dela je brat Manuel postal vodja pastorage za to ljudstvo. Leto kasneje sta ga njihova voditelja, Inihua in Pahua, posvojila kot sina, kar je vezi še poglobilo. Tudi ko je bil kapucinski predstojnik med letoma 1979 in 1982, je bila glavna skrb bratov evangelizacija in zaščita amazonskih staroselcev, saj so se naftne in gozdarske družbe vse bolj zanimale za njihovo zemljo in začele raziskovati Amazonijo.

Leta 1984 je bil Aguarico povzdignjen v apostolski vikariat, brat Manuel pa je postal njegov apostolski vikar in ob tem tudi škof.

Med pripadniki plemena Huarani so tudi izolirana plemena, kot so Tagaeri, ki zavračajo vsak stik z zunanjim svetom. Žal so naftna podjetja želela dostop do njihove zemlje in

A. Agnes (Ines) Aranga Velasquez

S. Agnes (Ines) Aranga Velasquez se je rodila 1937 v Medellinu v Kolumbiji in leta 1955 stopila v redovno skupnost, kjer je dobila redovno ime s. María de la Nieves de Medellín. Naslednje leto je imela prve, leta 1959 pa večne zaobljube v redu »Tretjerednic kapucink Svete Družine«. Po večnih zaobljubah je nekaj let poučevala, leta 1977 pa je s prvo skupino misijonark reda prišla v Ekvador, kjer je delovala v različnih skupnostih. Med drugim je bila tudi predstojnica. Posvečala se je tudi evangelizaciji avtohtonih prebivalcev, tudi plemena Huaroni, ki jo je vodil brat Manuel in bila goreča zagovornica njihovih pravic. Tudi s. Agnese je izvedela za kritičen položaj plemena Tagaeri, ki so bili tarča naftnih in gozdarskih podjetij. Skupaj z bratom Manuelom sta se 21. julija 1987 v duhu evangelija podala mednje in postala žrtev zmote njima tako ljubih domorodcev, ki so ju zamenjali

poslala plačance, ki naj bi jih pregnali ali celo pobili. Da bi to preprečil, se je škof skupaj s sestro redovnico podal na zelo tvegano misijonsko pot – z željo, da bi domačine opozoril na nevarnost in jih spodbudil, naj se umaknejo globlje v pragozd.

»Če ne gremo, jih bodo pobili!« je odločno dejal.

Zjutraj, 21. julija 1987, sta izstopila iz helikopterja – oba oblečena le v ledveno pregrinjalo, da bi bila čim bolj podobna domačinom. Ko se je helikopter naslednjega dne vrnil ponju, so iz zraka že opazili njuni s puščicami in kopji prebodeni trupli. Po kasnej-

za uslužbenca naftnih mogotcev. Večer pred smrtjo je sestra Ines napisala pismo s svojimi zadnjimi odločitvami, nekakšno oporoko, ki potrjuje, da se je zavedala nevarnosti.

Kljub temu, da je vedela, da lahko umre, je menila, da se je treba pogajati s plemenom Tagaeri pred prihodom delavcev in plačancev naftnih družb, ki bi lahko uporabili nasilje.

Čeprav v trenutku njene smrti ni bilo prič, je jasno, da se je odločila, da bo ostala zvesta svojemu prizadevanju za najrevnejše in svojemu evangelizacijskemu poslanstvu. Obstaja torej povezava med zastonjsko daritvijo življenja, ki je zakoreninjena v misijonarski ljubezni in do domorodnih ljudstev, ter prezgodnjo smrtjo sestre Ines.

Njun umor je imel velik odmev po vsem Ekvadorju, v apostolskem vikariatu, kapucinskem Redu in v njeni kongregaciji.

br. Gregor Rehar

ših informacijah so ju otroci in ženske sprva sprejeli, ko pa so se možje vrnili z lova, so ju – v zmotnem prepričanju, da gre za uslužbenca osovraženih naftnih podjetij – ubili.

Kot je potrdila škofijska preiskava, je šlo za zavestno darovanje življenja v zvestobi njunemu misijonskemu poslanstvu. Njuna smrt je bila vrhunec krepstnega življenja, ki sta ga zaznamovala izjemno človeško ravnanje in junaška dobrodelnost.

Papež Leon XIV. je 22. maja 2025 odobril njuno razglasitev za častitljiva Božja služabnika.

br. Gregor Rehar

Na poti k oltarju...

Papež Leon XIV. je 22. maja odobril tri nove častitljive Božje služabnike, od teh kapucinskega škofa Manuela Alessandra Labaka Ugarta in kolumbijsko redovnico Agnese Arango Velásquez, ki so ju leta 1987 umorili ekvadorski domorodci, ko sta jih poskusila zaščititi pred podjetji, ki trgujejo z nafto in lesom.

Franciscan International (FI)

FI žaluje za papežem Frančiškom. Hvaležni za navdih, ki ga je črpal iz vrednot, ki jih je zagovarjal asiški ubožec, kar je očitno tako po izbiri imena, kot po naslovih dveh okrožnic »Hvaljen, moj Gospod« in »Vsi bratje«. Še več, te vrednote so začrtale in spodbujale tako njegovo življenje kot tudi njegovo pa-

peževanje. Vključevanje in zaščita obrobnih, prizadevanje za pravice staroselcev, varovanje okolja... FI si bo prizadevala, da se njegova prizadevanja uresničijo.

Foto: soustanovitelj FI Dionysius Mintoff OFM pozdravlja papeža Frančiška med njegovim obiskom Mirovnega laboratorija papeža Janeza XIII. Na Malti leta 2022

Od trpljenja na morju do doma.

»Frančiškanska mreža za Sredozemlje«

Frančiškanski bratje iz Sredozemlja si prizadevajo, da bi Sredozemlje iz »pokopališča priseljencev« spremenili v odprti dom za vse. Papež Frančišek je leta 2019 dal pobudo, da bi povezali vse skupine, ki s prizadevajo pomagati migrantom v južni Evropi in severni Afriki, in jih vodijo bratje frančiškani. Namen je, da bi podprli dostojanstvo vsakega človeka, zlasti prisiljenih v beg pred nasiljem, revščino in opustošenjem podnebnih sprememb. »O tem smo sanjali že dolgo časa«, pove brat

Fabio L'Amour, OFM, ki je del njenega vodstva. Osredotočili so se na tri stebre: migracije, mladi in ekologija ter dialog za mir. V Maroku oskrbujejo izčrpane ljudi, ki so na poti iz puščave prek prestolnice Marakeš naprej proti severu. V prvih aprilskih dneh so se na letnem srečanju na Rodosu v Grčiji zbrali na pregledu minulega in načrtovanju prihodnjega leta. Načrtujejo še globljo, tudi uradno povezanost, vstopili so v mrežo FI, z namenom, da bi Sredozemlje iz območja izključevanja spremenili v območje upanja in solidarnosti.

Gvatemala

Kot je že prej omenjeno, Gvatemala diskriminira določene skupine svojih državljanov. »Obstaja rasna diskriminacija revnih,

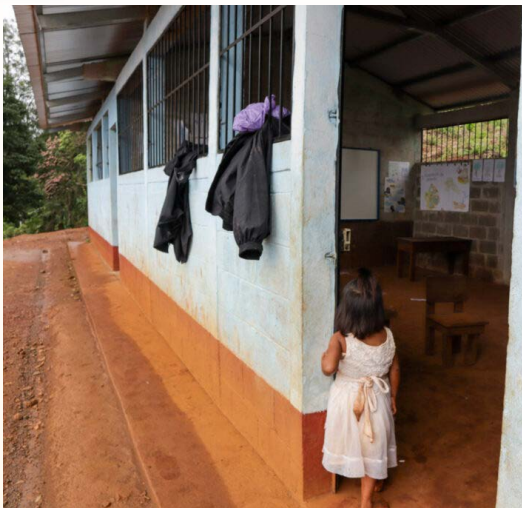

staroselcev (ti tvorijo skoraj polovico prebivalstva) in žensk«, je bilo slišati na srečanju FI z lokalnimi organizacijami za zaščito zgoraj omenjenih. V državo prihaja namreč Odbor

OZN za odpravo rasne diskriminacije (CERD), kar je Franciscans International prepoznala kot ključen trenutek za ukrepanje in se zato podala v državo, da bi usposobila lokalne voditelje, da bi učinkovito poročali komisiji in zagovarjali svoje interese. Iz mnogih izzivov

naj izluščim kot najbolj ključne: Zemljiške pravice, zaščita okolja in varovanje naravnih virov. »Mater Zemljo moramo obravnavati kot predmet človekovih pravic«, je dejala predstavnica iz CODECA, vodilne organizacije staroselcev in kmetov. »Če ne branimo naše matere Zemlje, potem uničujemo naš skupni dom. Kot povsod drugje, so tudi v Gvatemali 385 kvadratnih kilometrov preprosto določili za rudarsko področje, jo razdelili na »lote« (dele) in ponudili rudarskim družbam. Staroselci in kmetje se tako morajo boriti za svojo zemljo, ki je vedno

bolj opustošena, voda, zemlja in zrak pa onesnaženi... Po letih borbe je Medameriško sodišče za človekove pravice decembra 2023 razsodilo, da je Gvatemala kršila pravice skupnosti in naložila, da jim vrne njihovo zemljo, a od takrat se ni zgodilo nič. O tem so govorili tudi na nedavni seji Sveta OZN za človekove pravice. Primer je pomemben, ker se pravice vseh staroselcev po svetu kršijo po istem vzorcu, istem načinu, z istimi težavami in istimi posledicami.

Dan kapucinske družine

Letos je »Dan kapucinske družine« znanovan z 2025. letnico Učlovečenja, 800 letnico Sončne pesmi in 500 letnico pričetka kapucinske reforme z ustno odobritvijo papeža Klemenca VII., ki je Mateju iz Bascia odobril njegov »način življenja« kot potujoči pridigar in celo dovolil redovno obleko s koničasto kapuco. Reforma je bila potrjena 3. julija 1528, z bulo »Religionis Zelus«. Kapucinska družina je tako letos na mnogih krajih poromala v eno izmed jubilejnih cerkva. Vodstvo Reda predlaga, da bratje in sestre kapucinske družine skupaj poromajo v eno od jubilejnih cerkva. Glavno praznovanje bo v Rimu, 4. julija, ko bo na oltarju Sedeža sv. Petra, to je za glavnim oltarjem, somaševanje vodil naš vrhovni predstojnik br. Roberto Genuin.

Nova kapucinska škofa

Br. Eric Bidot- novi kapucinski škof

Sveti oče je 15. aprila 2025 za novega škofa v Tullu v Franciji imenoval našega brata Erica Bidota, nekdanjega francoskega provinciala. Rojen je bil leta 1971, po izobrazbi pravnik in teolog, večne zaobljube je imel leta 2005. Dve leti kasneje je bil posvečen v duhovnika. Škofovsko posvečenje je prejel 15. junija letos.

Br. Pavol Šajgalík – novi kapucinski škof

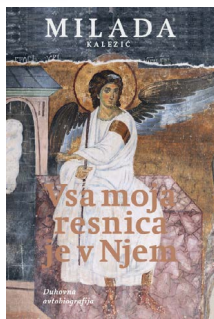
Sv. Oče je 27. maja imenoval brata Pavola Šajgalíka za novega slovaškega vojaškega škofa, pristojnega za vojake in policiste.

Pavol Šajgalík se je rodil 13. novembra 1964 v Bratislavi. Izobraževal se je na gimnaziji v Bratislavi in študiral elektrotehniko na Slovaški tehnološki univerzi v Bratislavi,

kjer je diplomiral leta 1988. Med študijem se je pri 22. letih pridružil redu manjših bratov kapucinov in ker ni imel uradnega dovoljenja češkoslovaških oblasti, je na skrivaj študiral teologijo. Po žametni revoluciji je študiral pastoralno teologijo na Univerzi na Dunaju. Večne zaobljube je izrekel 25. marca 1993, v duhovnika pa je bil posvečen 15. avgusta 1993. Leta 1995 je diplomiral in se vrnil na Slovaško, da bi v svojem redu opravljal različne službe. Leta 2004 se je pridružil novo ustanovljeni vojaški škofiji Slovaške in bil odgovoren za pastoralno oskrbo policistov v Bratislavi. Med letoma 2010 in 2014 je bil odgovoren za pastoralno oskrbo v bolnišnici sv. Mihaela v Bratislavi. Leta 2014 je na Univerzi na Dunaju doktoriral iz pastoralne teologije. Od leta 2019 do 2025 je bil odgovoren za pastoralno oskrbo Slovakov v Švici.

Vsa moja resnica je v Njem:

duhovna avtobiografija – Milada Kalezić

Milada je goreča oznanjevalka vesele novice. Nekoč je duhovnika izrazila veliko željo, »da bi letela nad mestom in vsem govorila: Verujte evangeliju! Bog vas ljubi!« Pa ji je odgovoril: »To željo vam je izpolnil.«

V knjigi iskreno pripoveduje o svoji veri, o negotovosti in iskanju, o drobnih znamenjih Božje milosti, o Lepoti, Ljubezni, Cerkvi, molitvi, seveda pa tudi o gledališču, ki je bil njen svet – končno kraj, kjer nivo več trdili, da sem podivjana, ampak temperamentna.

V karieri je odigrala več kot 80 gledaliških vlog in leta 2011 prejela Borštnikov prstan. Pri 49. letih je bila, ko ji je, kot sama pravi, v življenju grozil popoln propad, uslišana v svoji veliki prošnji in se je po močni izkušnji Boga dala krstiti v Pravoslavni Cerkvi. O svoji veri je prvič javno spregovorila leta 2010 v pogovoru za Družino, ki so mu sledila številna pričevanja po slovenskih župnijah, in ob prejemu prstana se je brez ovinkarjenja zahvalila »dragemu Bogu, ker brez njegove milosti ne bi zdaj stala tukaj«.

»Iskala sem besedo, ki bo resnična, ne samo lepa. A so vedno rekli, da take besede ni, da ima vsak svojo resnico. Zdelo se mi je, da to ne more biti res, da mora obstajati. No, in čez mnogo let sem jo srečala. Ta beseda je On – Jezus. V njem je vsa resnica in moč, ki jo iščeš. Koliko baalov je moral izbrisati iz mojih ustnic, da sem lahko končno rekla: »Moj Bog! In moj Gospod!«.

br. Vlado Kolenko

Adolescenca (Adolescence, 2025, Netflix)

Mini serija v štirih delih je letošnjo pomlad zavihrala po svetu in povzročila ne malo razburjenja, navdušenja in tudi trenutkov bujenja. Mojstrsko posneta serija, kjer je vsak enourni del posnet v samo eni dolgi sekvenci nas predstavi v drobovje življenja povprečnega najstnika v letu 2025. Po eni strani starejši ljudje radi govorimo, kako je sedaj najstnikom lepo ker imajo veliko več kot smo imeli sami a to v resnici prinaša veliko večje pasti in nevarnosti.

Spoznamo družino Miller, ki pride v trenutku v izjemno težko situacijo, saj je komaj 13. letni sin aretiran zaradi suma umora svoje vrstnice. Že sama aretacija, ki se zgodi čisto na začetku prvega dela pokaže, da to ne bo lahkotno gledljivo ampak bo na nas pustilo pečat. Kasnejše odstiranje razlogov in dogodkov, zakaj je do tega prišlo nas kot gledalce močno pretrese. V tej seriji ni junakov in anti junakov. Serija je tako zelo realistična, da se vsak gledalec začne poistovetiti z različnimi liki v njej.

»Adolescenca« je v mnogih državah dobila zeleno luč, da se predvaja pri urah pouka, saj je med vrstniškega nasilja in spletnega nadlegovanja zares veliko. Čeprav zgodbo sestavljajo štirje enourni deli se te serije ne gleda štirikrat po eno uro. Ko jo prižgeš, jo gledaš tako dolgo da je je konec. Od prvega do zadnjega dela. To se zgodi redkokdaj a »Adolescenca« je vzorčen primer, kako posneti nadpovprečno - vrhunsko stvaritev. Če si je še niste, si jo oglejte čimprej.

Matjaž Kosi

Kančevci

2. - 7. 6.: **Osebnostno vodene duhovne vaje.**
Vodi: dr. Marija Sraka
8. - 13. 6.: **Duhovne vaje za brate kapucine.**
Vodi: br. Mauro Jöri
8. - 13. 6.: **Odmik za ženske.** Vodi: s. Polonca Majcenovič ŠŠ
20. - 22. 6.: **Delavnica molitvenih meditativnih plesov.**
Vodita: Petra Volovšek Rot in br. Stane Bešter
27. junij – 3. 7.: **Teden za družine Aninega sklada.**
Vodijo: br. Primož Kovač, br. Jože Smukavec, sestre in animatorji
4. - 13. 7.: **Kontemplativne duhovne vaje.**
Vodita: br. Miha Sekolovnik in s. Marija Irena Stele OSU
7. - 11. 7.: **Tabor montessori za otroke.**
Vodijo: s. Petra Mohorko MS, s. Zdenka Prevolšek MS, br. Stane Bešter in animatorji
14. - 19. 7.: **Izkušnja Boga. Vodi: br. Štefan Kožuh**
20. - 26. 7.: **Letovanje družin gibanja Vera in luč**
27. 7. - 2. 8.: **Duhovno počitniški teden družin.**
Vodijo: br. Jurij Štravs, Metka Jagodic in Vid Planinc z animatorji
- 3.

- 9. 8.: **ADAM – duhovno počitniški tabor z tečajem angleščine.** Vodijo: br. Jaro Knežević, br. Ambrož Brezovšek, Ajda Barbarič, profesorji in animatorji
10. - 14. 8.: **Duhovno počitniški teden za slovenske družine.** Vodijo: Pavel Zablatnik, Sten Vilar, br. Miha Sekolovnik, s. Marija Irena Stele OSU, br. Stane Bešter in sodelavci
15. - 17. 8.: **Duhovne vaje skupnosti Emanuel.**
Vodi: p. Jacques Philippe
18. - 22. 8.: **Duhovne vaje za duhovnike.**
Vodi: dr. Andrej Marko Poznič
22. - 24. 8.: **Tabor odraslih skavtov**
4. - 7. 9.: **Duhovne vaje za dedke in babice.**
Vodi: dr. Marija Sraka
19. - 21. 9.: **Pevski konec tedna za ljudsko petje.**
Vodi: br. Stane Bešter
26. 9. - 1. 10.: **Osebnostno spremljane duhovne vaje.**
Vodi: br. Joško Smukavec in s. Gražyna Mech FMM

Več informacij in prijave:

<https://www.kapucini.si/nasi-programi/>

Assisi – za mlade

Bratje kapucini vabimo vse mlade na **romanje v Assisi 2025**. Naslov romanja: Ključ Assisija.

- Romanje v Assisi za mlade (od 18.–32. leta) bo od 14.–20. julija 2025.
- V preprostosti bomo skupaj hodili po Frančiškovih in Klarinih poteh – z in za Jezusom
- Za več informacij se obrni na br. Mira: 068 197 694 oz. miro.pavsek@gmail.com
- Z vami bomo: br. Miro Pavšek, br. Luka Modic, br. Ambrož Brezovšek in s. Ana Šuštar, FMM.
- Cena: 210 eur
- Nakazilo na: Miroslav Pavšek, Breg 18, 3000 Celje, TRR: SI56 0400 1013 0724 561 (OTP Banka), Namen: Ime in priimek – dar – romanje v Assisi 2025
- Prijava na: <https://forms.gle/bevGNudtw3TKtWHd8>

Vipavski Križ

15. – 20. 7.: **Osebnostno spremljane duhovne vaje.**

Vodita: br. Primož in br. Jurij Slamnik

Nazarje

29. – 30. 8.: **Klarin dan mladih.** Vabljeni mladi, da se srečamo s sestrami Klarisami in z Gospodom.
Vodijo: br. Jaro Knežević in sestre klarise.

Romanje v San Giovanni Rotondo

Bratje kapucini vas vabimo na **romanje v San Giovanni Rotondo**: od 1. – 6. septembra 2025.
Geslo romanja: Romarji upanja s svetim patrom Pijem.
Romanje spremljajo: br. Miha Sekolovnik, br. Stane Bešter, s. Petra Mohorko in br. Jurij Slamnik.
Program je že nekaj let ustaljen: Lanciano, San Giovanni Rotondo, Pietrelcina, Monte Sant Angelo, Bari, Loreto, Padova.
Informacije in prijave: br. Stane Bešter, tel. 041/840-897 ali stane.bester@rkc.si

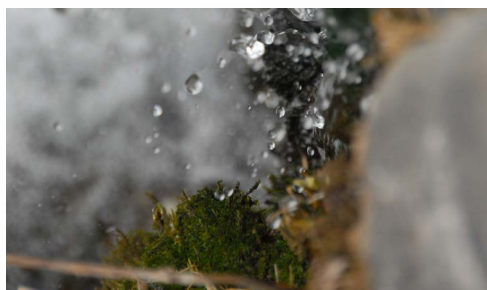

Ali si vedel, da:

- **Voda pokriva več kot 70 % Zemlje**, a le majhen del te vode je pitne. Zato moramo z njo ravnati spoštljivo in varčno.
- **Brez vode ni življenja** – ne za ljudi, ne za živali, ne za rastline. Voda je resničen Božji dar!
- **V krstu nas duhovno umije voda**, ki simbolizira novo rojstvo in nas poveže z Jezusom Kristusom.

- **Voda nas spominja na čistost in prenavo.** Tako kot dež opere naravo, nas zakramenti čistijo in obnavljajo po Božji milosti.
- **Jezus je rekel, da nam daje „živo vodo“.** To pomeni večno življenje in notranji mir za vse, ki verujejo vanj.
- **Veliko otrok po svetu nima čiste pitne vode.** Vsakič, ko zapremo pipo ali ne trošimo po nepotrebnem, pomagamo ohranjati ta dragoceni vir.
- **Sv. Frančišek Asiški je vodo imenoval „sestra voda“** – nežna, koristna in ponižna. Učil nas je spoštovati vse, kar je ustvaril Bog.
- **V Svetem pismu je voda pogosto simbol Božje bližine** – Bog je rešil Izraelce skozi morje in Jezus je hodil po vodi.
- **Voda je skrivnostna in močna.** Lahko teče tiho kot potoček ali pa buči kot slap – a vedno prinaša življenje.

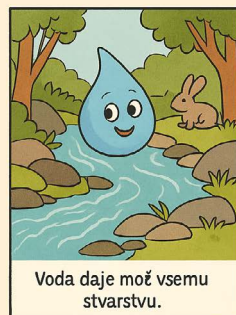

- **Največ sladke vode je shranjene v ledu in snegu!** A zaradi segrevanja podnebja ta zaloga izginja, zato moramo varovati naravo.
- **Voda je edina snov, ki jo najdemo v treh oblikah:** tekoči vodi, ledu in pari. V naravi kroži brez konca – v vodi, oblaku in dežju.
- **Ob vsakem požirku vode se lahko zahvalimo.** Preprost kozarec vode naj nas spomni na hvaležnost in solidarnost.

- **Ko je Jezus srečal Samarijanko ob vodnjaku**, ji ni dal le vode, ampak ljubezen, resnico in novo upanje – kot jo daje tudi nam.

Kapljica na poti

Odreзки od hostij so najboljša stvar

Sožitje med generacijami

Pred kratkim je bila birma...

Od zgoraj se bolje vidi

Težko se je upreti takšnim dobrotam

Naš kitarist pa zna ...

Za kopanje pa je Vipava še premrzla

Veliko novega smo izvedeli

Tudi buča je lahko inštrument

Otroško veselje v samostanu

Molitev ob slapu

Gospod, kot slap si vir življenja,
kot reka milosti in odpuščanja.
Naj Tvoja ljubezen srce mi umije,
kot voda, ki kamenje tiho oblije.

Ti vodi me, kjer Tvoj je mir,
kjer tišina šepeta Tvoj blagi glas.
Naj hodim pot, ki vodi k Tebi,
korak za korakom v večni čas.